

2020
KOR
TOR
LON

Kortárs Hangon

‘20

A KÖTET AZ ESZTERHÁZY KÁROLY EGYETEM,
A MISKOLCI EGYETEM ÉS A
PARTIUMI KERESZTÉNY EGYETEM
GONDOZÁSÁBAN KÉSZÜLT

Egri – Miskolci Hallgatói Kötetek sorozat
XVI. kötet

Kötet- és Sorozatszerkesztő:

JÓNÁS ZOLTÁN
Eszterházy Károly Egyetem
nyugalmazott kulturális programigazgató

Társszerkesztő:

KÁELNÉ KOVÁCS RITA
Uni-Hotel Diákothton
Igazgató

Olvasószerkesztő:

HERÉDI REBEKA
Eszterházy Károly Egyetem

Képszerkesztő:

NAGY ZSÓFIA
EKE, Vizuális Művészeti Intézet, Média és Design Tanszék
tervezőgrafikus MA szakos tanszéki demonstrátor

Eddig megjelent kötetek:

Volt egy ember

József Attila költészete ma (2005)

Tavaszi zsongás (2006)

Kortárs hangon (2013)

Kortárs hangon (2007)

Kortárs hangon (2014)

Kortárs hangon (2008)

Kortárs hangon (2015)

Kortárs hangon (2009)

Kortárs hangon (2016)

Kortárs hangon (2010)

Kortárs Hangon (2017)

Kortárs Hangon (2011)

Kortárs Hangon (2018)

Kortárs Hangon (2012)

Kortárs Hangon (2019)

KORTÁRS HANGON

'20

*Válogatás
az Eszterházy Károly Egyetem
a Miskolci Egyetem és
a Partiumi Keresztény Egyetem
nemzetközi
hallgatói irodalmi pályázatából*

Eger, Miskolc, Nagyvárad
2020.
Költészetnap

A kötet megjelenését támogatta:

NKA Könyvkiadás Kollégiuma,
a Petőfi Irodalmi Ügynökség
az Eszterházy Károly Egyetem,
a Miskolci Egyetem,
a Partiumi Keresztény Egyetem
A Nemzeti Alapítvány/Alapítvány a Közfőért,
Az Eszterházy Károly Egyetem, a
Miskolci Egyetem és a Partiumi Keresztény Egyetem Hallgatói Önkormányzatai,
Az Északkelet-Magyarországi Regionális Versmondó Egyesület
A Hébé-Juventus Művészeti Egyesület, Eger

Borítótér és képszerkesztés: Nagy Zsófia
Eszterházy Károly Egyetem Vizuális Művészeti Intézet
MA szakos tanszéki demonstrátor

A kötetben közölt képeket a Kortárs Hangon 2020 pályázatára készítették
Az Eszterházy Károly Egyetem Vizuális Művészeti Intézet hallgatói

ISSN 1789-9095 Kortárs Hangon

ISSN 1789-9087 Egri- Miskolci Hallgatói Kötetek sorozat

A kiadásért felelős:

Az Eszterházy Károly Egyetem rektora

Megjelent a Hébé-Juventus Művészeti Egyesület gondozásában

Kötet és Sorozatszerkesztő: Jónás Zoltán

Társ-szerkesztő: Kálmán Kovács Rita

Olvasószerkesztő: Herédi Rebeka

Nyomdaai előkészítés: Nagy Zsófia

Megjelent: 2020. Április, Költészetnap Példányszám: 450

Készítette: Agria-Humán Közhasznú Nonprofit Kft, Eger, Iskola utca 2.

Nyomdaüzem vezető: Lakatos Gabriella

SZÉCHENYI 2020

MAGYARORSZÁG
KORMÁNYA

Európai Unió
Európai Strukturális
és Beruházási Alapok

BEFEKTETÉS A JÖVŐBE

Ápolni – vagy olvasni...

Bevallom őszintén, egészen az utóbbi időkig abban a kellemes érzésben éltem mindennapjaim; milyen szerencsés vagyok, a kortárs irodalom ápolásában tevékenykedhetek, ráadásul a fiatalok íráskészségét ápolhatom, mi több támogathatom. A változást az okozta, mikor egy főszerkesztő barátom elmesélte, sokáig nem jött rá, miért nem tudott a riporter kérdésre: Miért fontos Önnek a kortárs irodalom ápolása? – igazán értelmeset válaszolni. Mígnem rádöbrent, hogy a magyar gondolkodásban az ápolás értelmezése betegséghez, elhagyatottsághoz, támogatásra szoruláshoz kötődik...

A kortárs irodalmat pedig nem ápolni kell, nem támogatásra szorul, hanem olvasásra! Ebben főszerkesztő barátommal megegyezik a véleményünk.

Olvasásra, mert olyan világba vezetnek el gondolataik, melyben ugyan együtt élünk velük, a fiatal szerzőkkel. Csak ők azokat is megfogalmazzák, amiket mi nem mindig veszünk észre. Mert mást olvasunk. Másból merítünk. És bizony néha kíméletlenül kijózanítóan arcul csapnak.

Én már tizenhatodik éve olvasom ezeket az írásokat, s mindig elgondolkodom a miértén. Milyen élményanyagból merítve, miért születhettek ezek a sorok: „...egy nagyot sóhaj, és azt mondja, nem tudja, mi van a mamájával, de ez már a harmadik napja, hogy nem kel fel az ágyból, ha megszólítja, nem válaszol, és olyan hideg.” Nekem hátborzongató gondolatsorbefejezés a megelőző hangulatok után. Fájdalmas szerzői leleménynek találtam.

Miközben olvasom: „kérdezd meg a dinoszauruszokat, milyen színűek a levelek ott, ahol elmúlik a világ” – tovább szövöm a magány szülte furcsa gondolatot. A dínókat a levelek színével és a világ elmúlásával, vagy inkább örök változásával...

És az is elgondolkodtat – mondhatnám, fölért egy váratlan nagypofonnal - milyen élmény anyag bújjik a megfogalmazás mögött: „ ...A tanulság ma könnyű: élvezd ki,/ fordítsd ki vagy dobd el,/ Mondd azt hiába./ Hisz az ember mindig beleesik:/ ugyanabba a hibába.”

Aztán rájövök, mindent úgysem sorolhatok föl. El kell olvasni.

És itt eszembe jutottak Nagy László sorai: „... mert megnyugtatt e bizonyosság: hiszek a szóban. Bánnom a szóval odaadás és felelősség...” És mert arról győztek meg az írások, benne gondolataik, hogy kortárs irodalmunk ez a szelete is olvasást igényel!

Ne ápoljuk, mert nem beteg, ne támogassuk, mert nem rokkant. Olvassuk! És teremtsük meg a föltételeit, hogy olvashassuk. Mert arra érdemes. Győződjenek meg róla!

Ajánlom a Kedves Olvasó figyelmébe a XVI. Kortárs Hangon kötet írásait, szerzőit! Ismerkedjenek meg világlátásukkal, élményeikkel!

Padányi Barbara – PÁRIZS

Baliga Béla

Holló a hollónak

Kezet mosni formaldehidben
S hazamenni abban a hitben,
Hogy ma sem tettem semmi rosszat...
Csak ítékeztem órák hosszat.
Eleveneken s holtakon,
Kézben a mérleggel és vakon.

.....
(De lesni kell a rongy alól,
Ha érme csendül valahol...)
Vasakarattal, rendületlen
Mind a világ bírāja lettem.

.....
Miközben sétálok haza
Megítél emberek hada...

Simon Flóra Veronika

Horror vacui

Félelem az ürességtől
A kitöltetlen tértől
A beférkőzhetőségtől
A tértől mely helyet hagy a gondolatoknak
Félelem a stagnálástól
A fejlődés lehetőségétől
A részlegességtől
Az egész hiányosságától
A kiüresedéstől
A sebezhetetlenségtől
Mert ha minden kihalt
Már nem támadható
De ha már teljes a hiány
És a győztes a Tér
Talán újra beférkőzhető.
Kitölthető, de tér hagyható.

Nánia Csilla

egyetlen kérdés csupán

anyukád engedne be
azt hinné barátok vagyunk
pedig sosem beszéltünk
csak annyit akarnék
kérdezni még hogy
miért pont az Ankylosaurus
hiányos csontváza
vesztegel árván az asztalodon
nem tudom felelné homályos
hangja valahonnan nagyon
messziről a huszonnegyedik
májusod végén mit számít
ez az egész ostobaság
mikor annyi bennük a kérdés
választalan hogy miért pont téged
mivel érdemlik ők és hogy
mondjam már meg tényleg nem
tudnak rajtad segíteni

pedig ezek egyáltalán
nem lényeges kérdések
csupán az hogy
miért pont az Ankylosaurust
választottad és hogy milyen
más volna ha igazán ismernélek
akkor biztosan tudnám a választ
de erre már nem jut az időnkből
mert ha elfogynak a telomérek
az apoptózis elkerülhetetlen
így tanultuk nem is olyan rég
azóta már elindultál tudom
és nem számítanak a válaszok
semmi más nem számít
mégis ha majd odaérsz

kérdezd meg a dinoszauruszokat,
milyen színűek a levelek ott
ahol elmúlik a világ

Rump Tímea

Kiömlött hold

Ajkaim íze vér, búzavirágzöld valóság.
Éretlen napfény árnyéka a kerék nyomában,
amit még anyám sem moshat le a könnyeivel.
A család mélyvíz, de magamban záporrá válok.
Minél jobban szorítom az öklöm,
annál gyakrabban simogat meg barázdált fogaival.
Kiugranék a zárt ajtón át
de az út mentén
vonító munkások aratnak.

Szallós Kis Csaba

pacsirtadal

amúgy van egy olyan, hogy
a pacsirták nyelvét kitépik,
és az olaszok pástétomot
készítenek belőle.

a madarak még a
fizikai halál beállta előtt
elpusztulnak a tudatba,
hogy soha többé
nem fognak énekelni.

pástétomot majszoló
programozók viszont
már mesterséges
madarak modellezésén
dolgoznak, többek között
pacsirtákén is.
fognak tudni énekelni
és nyelvük is lesz.

pont olyan, mint
az igazinak.

Hubai Gábor

Oktagon

A test most csak egy pohár telve félig,
a bulinak már vége, felébred a város.
Kutyát sétáltat egy vén, mogorva néni,
amott „kis aprót” kér egy láncdohányos.
Hajadba tép a friss hajnali szél is,
beborítja lassan fásult arcodat,
magányos vagy, küzdöttél, de mégis
egyedül kell megvívd már a harcodat
mit jobb szeretted volna inkább mással,
mint a szív helyén egy véraláfutással,
s már esni kezd - talán ma még tisztára mos -
reméled, míg megváltást kívánva,
az Oktogonnál, a megállóban állva,
a halált várod. Vagy egy villamost.

Irlanda Kristóf

BUNKER

Óvóhelyet építettünk a mocsárban,
oda bújtunk el a dolgok elől,
amik sosem üldöztek minket igazán.
Belekarcoltuk a monogramunkat
a fa törzsébe, hogy megjelöljük.
Most, hogy már lenne mi elől
elbújni, fogalmam sincs melyik
fa volt a miénk, visszahúzódott
az emlékeim mocsarába, benőtte
a gaz, kicsavarta a földből a felejtés,
láb az iszapban, levegő a tüdőben,
szó a torokban ragadt.

Abban a pillanatban, hogy rám vetette
magát a veszett, habzó pofájú félelem,
döbbentem rá, hogy nincs az az odú,
mi elrejtethné a kergesedést szívemen
A gyermeki ágak rég leszakadtak,
csak gyantája maradt, száradva kezemen.
Ami felemészt, azt magam is felemészttem,
ilyen viszonyt kezdtem ápolni a bűnnel,
elsüllyedt a bunker a mocsárban,
és minden gyermeki vele együtt tűnt el.

Ollé Tamás

élni

a zöld növény, a félhomály,
esőerdőt játszik,
dohos szobában felfrissül a levegő.
idebent csak azt tudom,
odakintről látszik,
ahogy állok némán s merengőn.
nem gondolok arra, ami nem jön el,
és nem gondolok a múltra sem,
mert tudom, hogy te majd eljössz,
és segítesz továbbvinni az álmot.
és amikor eljössz, leszakad az ég,
hullanak a csillagok,
de mi átalusszuk az egészet, hogy
odabent megéljünk egy másik csodát,
mert az arcod és az illatod
a túloldalon is megbabonáz.
fénycsóvák közt, neonkertben,
egy aknamezőn táncolunk,
és te úgy nézel rám, ahogyan
azelőtt még senki sem.
idekint tényleg nincs semmi,
a kerítésen túl csak
a kép és hang olvad egybe.
bámul rám egy entitás,
vörösén izzik a levegő,
kezem a kezében, halk robbanás,
hazaviszlek, csak ne nézz hátra,
egyetlen apró szívdobbanás,
miközben számolom az égen
a jelzőrakétákat.

Kovács Újszászy Péter

Az orangután

A monotónia otthona ez,
a változatlanság teherautókhoz köt.
Nincsenek esőerdők, csak a nap
kapaszkodik a telek égboltjára,
legyeket toboroz körénk,
átforrósítja láncainkat,
és ivóvizünkbe önti a poshadást.
Esténként nem ülünk a lombok közé,
vörös bundánkra a fellépés aggat ruhát,
karjaink elfáradnak,
de visszaöleljük magunkat a meztelenségbe
másnap reggelig.

Sztojka Melissza – MÚLT

Covaciu Norbert

Tetoválás

Látszólag minden ok nélkül kezdte el a sírást. Karácsony másodnapja volt. Egyikőnk sem vágyott arra, hogy körbejárjuk a rokonokat, és ott úgy csináljunk, mintha minden rendben lenne, ezért otthon maradtunk az ünnepek alatt. A nappalinkban reggelizés közben hangosan szólt a tévé, igyekezett elnyomni a csendet, ami már nyár közepe óta beköltözött az otthonunkba. Egy mese kezdődött el, nem figyeltem oda a címére, de felkeltette az érdeklődésem. A gólyák babákat szállítanak, de akad közöttük egy, aki később a vezetőjük lesz, és aki átszervezi a vállalkozást: a gyerekszállítás helyett a gólyák csomagokat fognak szállítani. Az emberek immár nem gyerekeket, hanem mobiltelefonokat, laptopokat, kis háziállatokat rendelnek a gólyáktól. Akad azonban egy gólya, aki ... De most ez teljesen mindegy, mindenki tudja, mi történik a mesében. A mese végén kezdte el Bea a sírást. Nem ölelt át, nem fogta meg a nyakam, nem borult a vállamra, egyszerűen csak sírásba fulladt a hangja miközben azt próbálta mondani, hogy a mi levelünk is elveszett félúton vagy a gólyánk tévedt el valahol. Nem öleltem át, nem próbáltam vigasztalni, elegendő volt már az ilyesmiből, egyszerűen csak felálltam és otthagytam.

Egy óra is eltelt már, mikor bejött hozzám a szobába. Odakucorodott mellém az ágyra, eléem tolta a telefonját, és azt mondta, hogy tetoválást akar. Tudtam, ez a téma időről időre felvetődik nála, de akkor, abban a pillanatban azt éreztem, hogy ezt a tetoválást valóban meg fogja csináltatni. A telefon képernyőjén egy anygalkát láttam, aki alszik egy kerek szívre támaszkodva, a háttérben egy gólya, mintha a csőrében tartaná az egészséget. Elkezdte magyarázni, hogy a szívbe bele szeretné írni az idei évszámot és a Kincső nevet, mert ez azt jelképezné ... Fejezd be, zártam rövidre nagyon határozottan, felemelve a hangsúlyt. Nagyon jól tudom, hogy mit jelent ez. Anyósomnak, akit soha nem ismertem, van szív alakú sírköve, így a szív tulajdonképpen sírkő, az anygalkának a köldökzsinórja a szív aljába vezet. Ez, meg a név, meg az évszám, meg a gólya már túl sok volt egyszerre. Nem is akartam végiggondolni.

A két ünnep között megcsináltatta a tetoválást. A csuklója fölé félarasznyi nagyságban varrták fel neki. Esztétikailag szép munka volt. Az első nap sokáig néztem, tetszett. Hosszú idő után boldognak láttam. Azt hiszem, ő is tudta, ez csak külső cukormáz, pillanatnyi, múló öröm. Azt kezdte el mondani, hogy a háttérben lévő gólya a következő évben meg fogja hozni nekünk a babát, sőt a tetoválásból még azt is kiolvasta, hogy a nyáron eltévedt gólyánk is hazatalál majd hozzánk. A szájából a remotív extra szaga érződött. Egy nagyot sóhajtottam, nem akartam újra visszarántani a valóságba, nem volt sem kedvem, sem erőm már az ilyesmihez, nem mondtam meg neki, hogy az eltévedt gólyánkat betegálmányba helyezték és a kolozsvári magánklinika kutatóközpontjában várja az eredményt, ahol arra a kérdésre próbálnak választ adni neki, hogy miért állt meg a magzat fejlődése?

Kopacz Tímea

Rynek Glówny

És akkor ütött az óra. Hajnali négy volt. A krakkói köd azonnal elnyelte, ahogy kilépett a klubból. Szemei könnybe lábadtak, fogai önkéntelenül vacogni kezdtek az átkozott hidegtől. Sálát rátekerte az orrára, füleire, csuklyáját meg mélyen a szemébe húzta. Zsebében egy papírba csomagolt Csajkovszkij-zenedobozt szorongatott.

A Rynek Glównyn keresztül vezetett az útja haza, a Kazimierz negyedbe. A központra nyomasztó csendfátyol telepedett, csak lépteinek kopogását, és a sál alatti kapkodó lélegzetvételét hallotta. Néha rúgott egyet a földre, hogy megtörje a monoton kipp-koppot.

Távrolról egy alak tűnt fel. Fejében lepörgetett minden lehetséges scenáriót, hogy mihez fog kezdeni, merre fog elmenekülni, hogyha az alak úgy döntene, hogy megtámadja. Ahogy közelebb érték egymáshoz, a ködben sikerült kivennie, hogy egy meglehetősen kecses női alak ringatózik felé. Megnyugodott. De azért fejét lesűtve, a saját dolgával foglalkozva (ez a dolog a zenedoboz görcsösen való szorításából, valamint a szörnyűködésből, hogy milyen sokat kell sétáljon hazáig, állt) haladt előre. Amint közel érték egymáshoz, rápillantott a nő lábára.

Ereiben egy pillanatra megfagyott a vér. A nő elhaladt mellette, azonban az árnyéka megállt.

Nem, nem.

De igen.

Túl sok alkoholt ivott. Káprázott a szeme.

Ahogy visszaszállt belé a lélek megfordult, de abban a pillanatban elkábult. A nő jópár méterre haladt már, és látszólag nem zavarta a tény, hogy az árnyéka már nem tart vele. Szólnia kéne neki? Nem, nincs kedve a rendőrségre kerülni, meg aztán ott nem is tudnak jól angolul, az ő lengyeltudásával meg csak kávét tudna kérni tejjel, cukor nélkül.

Lenézett a földre. Nem bírta eldönteni, hogy az árnyék a gazdája után vágyakozott, vagy pedig őt kémelte. Hirtelen elfogta a vágy, hogy rálépjen. Ekkor azonban az árnyék felkúszott egy sarkon lévő épületre, és a mellette húzódó kivilágított utcára mutatott. Lábai maguktól indultak el abba az irányba, hiába is próbált parancsolni az elméjével nekik. Követte a falakon suhanó árnyékot, közben néha-néha hátranézett, hogy megbizonyosodjon róla, a sajátja nem szökött el. Az árnyék, mintegy gúnyolódva rajta -aki behúzott nyakkal, görnyedve lépkedett a fagyban- ruganyos léptekkel, a karjai gondtalanul lóbálva ugrált egyik falról a másikra, mígnem egy temető kapujához nem értek. Elszomorodott, hiszen életében először követett egy ilyen sziniszter alakot, az pedig egy ilyen kliséhelyre vezette, mint a temető. Azonban az árnyék átsétált az úton, és felkúszott a szemközti ház oldalára. Mikor nem akarta magától meglátni a neki szánt mutatni valót, az árnyék a cégérre mutatott. Egy fogászati rendelő volt. Szíve egy pillanatra megállt, és azt kívánta, bár úgy is maradt volna. Dr. Krzysztof Nowak.

Futásnak eredt. Önkívületi állapotban volt, a lábai vitték: el, el, csak minél távolabb. Bevágódott egy sötét kis utcába: ide nem tudja követni az árnyék. Megbotlott, és elvágódott, miközben próbált kikerülni egy eléje szökő macskát. Sem ereje, sem kedve nem volt felkelni. A hideg a csontjáig hatolt, ahogy feküdt az úttesten, és a fekete lyukhoz hasonló eget bámulta, amely sehogy sem akarta magába szippantani. Egy idő után megunt erre

várakozni, és elkészott a legközelebbi épületig, hogy nekivethesse a hátát. Előkotorta a zsebéből a zenedobozt, és kihajtogatta a papírt.

Mély fájdalommal tudatjuk, hogy

Novák Kristóf

Életének 52. évében eltávozott az élők sorából.

Szerető apa, férj és testvér volt.

Felnézett. Az árnyék nem volt a szemközti épületen, mint ahogyan azt várta volna.

Hát persze! Hiszen nem égtek a lámpák. Felgyújtotta a telefon flashét. Oldalra fordult, lassan kinyújtotta a mutatóujját, és megbökte az árnyékot.

Laczkó Emőke

Orgonahullás

Azt gondolta, ha nem látja a mélységet, könnyű lesz, hisz az sem néz vissza rá. Nem néz majd belé. Nem hánytorgat fel semmit. Letüdőzi az utolsó szál cigaretta csonka eszenciáját, a csikket elnyomja maga mellett a betonperemen, de nem dobja el, otthagyja, füstölögve, párhuzamosan a perem ívével, mintegy utolsó rettentő szimmetriaként, amit még képes volt megalkotni, de már nem láthat. Nem lát semmit, nem látja a láthatárt csipkéző épületek homokszínű faltait, megint dühös, inkább a hangokra figyel, már nem bírja. Hallja az autók motorzúgásait alatta, ha akarná meg tudná különböztetni őket, de már nem töri magát. Törvényszerűen félpercenként a levegőbe hasít egy dudaszó, a mindig létező a türelmetlenség jeleként. Ez sem fog hiányozni neki. Felfigyel egy mentő szirénájára néhány utcányira. Megfigyeli azt a finomhangolást, ahogy egyre hangosabb és hangosabb, rége nem érezte, ahogy a zsigerei közé tekeredik, most hidegvérrel be tudná tájolni, mikor veszi be a kanyart a következő utcába. Egy idő után ehhez is hozzá lehet szokni. Elképzeli a haldokló szív ritmusára pulzáló kék-piros fényeket. Kirázza a hideg, megborzong, reméli, miatta már nem fog szólani. Inkább a járókelők lépteire figyel. A hangjuk nem érdekli, csak a léptük zaja. Ez is jó, még nem sikított senki. Azt nem akarja hallani. A léptekre is nemrég figyelt fel, a menetelés monotonitására, melynek ritmusa mégis minden percben változik, olyan, mint a tenger mély morajlása, csak kevésbé festői. Itt már csak tömegek vannak, arctalanok, egy éve nem látott új arcot. Ha nem itt ülne, ahol, elgondolkodna, vajon elég idegent rögzített-e a tudatalattija egy életre való éjszakai álmához. De most már nem számít. Örül, hogy most is fúj a szél. Így nem tud sírni.

Ebben a pillanatban meghallja a rasztahajú csöves dobolását a szokásos sarkon, öblösen verődik vissza az ősi ritmus a magas falakról, a szél tisztán hozza felé. Igen. Erre jó lesz meghalni.

A Fiú biztos mozdulatokkal feláll a betonperemen, lassan csúsztatja előre a lábát, súrlódnak alatta az apró szemcsék, érezni akarja, mikor lép a semmire. Az utolsó illat, amit érez, az orgona. Azt hiszi, álmodik.

Hét tavasszal korábban...

A városi parkot orgonailat lengte be. Egy Lányka ügyetlenül görkorcsolyázott, feltűnően sokszor elhaladva ugyanazon a járdaszakaszon. A Fiú a járda mellett, a fűben ült. Nem vett észre semmit. Látszólag továbbra is a világot kizáró figyelemmel hajolt a rajztömbje fölé. A fekete keretes szemüvege elé a homlokából pár sötét hullámú fürt hullott, a szemét lesütötte, de a Lányka már tudta, hogy egészen sötét barna és merengően mély, kissé szomorú, talán a szempillák íve miatt. A keze apró mozdulatokat írt le a papíron, az inak árnyékot vetettek a grafitfoltos bőrére. A ceruza nyomán egy fekete-fehér szempár kapott mosolygó tekintetet.

A Fiú tulajdonképpen nem hallott sikkantást, de éppen abban a pillanatban tekintett fel ráncolt szemöldökkel, mikor minden kecsességet nélkülöző mozdulatsorral a Lányka elbukott. Egy fél másodpercig elgondolkozott azon, hogy figyelmen kívül hagyja a szerencsétlen történeteket, aztán mégiscsak odalépett. A Fiú mosolygós volt és jól nevelt, viccelve elbagatellizálta az estét. Mielőtt a Fiú visszatért volna a rajzához, észrevett egy

földre hullt, árván illatozó, halványlila virágú orgonaágot, felvette – látod, ez is elesett, s mintegy mellékesen odanyújtotta a Lánykának.

A Lányka az elkövetkezendő két hétben szinte minden nap ugyanott görkorcsolyázott. Mégsem látta őt többé. A parkban elkezdett portré egy íróasztali lámpa sárga félköríve alatt fejeződött be, s a megszólalásig hasonlított a Fiú akkori szerelmére. Egy hónap múlva születésnap ajándék lett. Senki nem tartotta számon, hogy a Lányka életében először virágot kapott egy fiútól.

Négy tavasszal korábban...

A Fiú előtt épp egy XIX. századi ismeretlen festőtől származó vászonkép volt az állványon, a palettán a tökéletes árnyalatok keverésének nyomai, kezén megszáradtak a színek, miközben a vásznon évszázadok apró foltjait próbálta újrafestéssel eltüntetni vélhetőleg egy gróf nemes portréján. A műterem tárva nyitott ablakai előtt szürke vonalak ezreit húzta a lágy, orgonaillatú eső, s a Fiú szája szeglete mosolyra rándult, ahogy végignézett önálló, restaurálási munkáján. Szerencsés volt, olyan ember boldogságát érezte, aki azt teheti, amit szeret, aki előrelátja az évtizedeit, és tetszik neki.

Letette az ecsetet, kandúrmódra kinyújtózta elgémberedett tagjait, és megengedett magának egy ásítást. Ekkor még nem vette észre, hogy valami megváltozott, azonban ahogy ránézett a homályosnak tetsző gróf enyhén jobbra mozdult szögből rámeredő portréjára, halványan derengeni kezdett egy rémálom, agyánál gyorsabb tudatalattijának jéghegye felbukni készült egy borzalmas gondolattal. Mielőtt még felfoghatta volna, mit tesz, remegő, festékfoltos kezével eltakarta a bal szemét. Sötét íriszű jobb szeme a gróf gúnyos, ferde mosolyát nézte, de látni nem látta.

A Fiú minden porcikájában remegve engedte kezéből kiesni az ecsetet. Mikor másodpercekkel később újra visszatért a szeme világa, úgy érezte, mintha halálközeli élmény zúgott volna el mellette, s szokatlanul magas kacagás tört ki belőle.

Egy tavasszal korábban...

A Fiú tudta, hogy körülötte mindenki boldog. Ő maga meg nem tudta elhinni ezt a lehetetlen pillanatot. A szülei édes tudatlanságban ültek a székeken, és valószínűleg azzal a ritkán látott igazi, büszke szemránccal az arcukon figyelték egyetlen fiukat. A szaktársai olykor vígan összesúgtak a díszbeszéd hallatán, a barátnője a hüvelykujjával bizsergetően a kézfejét simogatta. Hallotta, hogy a székek irritálóan megcsikordulnak, és hogy tömegek mozdulnak vígan, rendszertelenül egyszerre, érezte, hogy barátnője felhúzza a székről, hogy valamit a fülébe súg, és közben mosolyog az ajka. Hallotta a kordában tarthatatlan, mellkast szétfeszítő örömteli hangokat, s közben az ő szívét a saját bordái szorították halálra. És tehetetlen volt. A teret belengte a sötétlila orgonacsokrok illatára-data, s a frissen diplomázott diákság szertelen mozdulatokkal dobta az égbe szögletes, fekete kalapjait, amik egy felejtethetetlen másodpercig a légtér különböző magasságain függtek, mielőtt aláhulltak. Gyönyörű volt. Mindenki elraktározta az egyszerű emlékek sorába, kivéve a Fiút, aki az egészből semmit sem látott. Elmorzsolta egy könnycseppet az arcán, mielőtt fájdalmas grimaszba rándult ajkához ért volna, s meredten bámulta a szeme elé ereszkedett ijesztően végtelen feketeséget, saját vakságát. A Fiú most már tudta. Hát ez a vége.

Egészen addig ragaszkodott a szeme világához, amíg már nem tudott. Az utolsó hetek voltak a legnehezebbek, amikor egyre hosszabbakká váltak a vakfoltok, és soha nem lehetett biztos benne, melyik lesz az utolsó, a végtelen. Nem gondolkozott rajta túl sokat, mert akkor rettegett. Valami szépet akart látni utoljára. Ehhez képest egy nyár végi este, miközben az autók el-elzúgó motorhangjait hallgatta, az utolsó kép, ami a retinájába égett, az éjjeliszekrényen levő fekete keretes szemüvege volt.

Azon a tavaszon...

A busz sokéves megszokottsággal húzott be a megállóba, a Lány felugrott a járműre, s miután megvívta a közlekedési eszközök mindennapi harcát, két megállóval a végállomás előtt egy ablak alatti helyet kapott a tömegben. Szemben vele egy sötét lencsésű szemüveges öregember ült, a lába mellett megpakolt házilag varrott szatyor és egy vékony, fehér bot.

A Lány inkább kinézett a poros busz ablakán, próbált nem a megre és a szagra figyelni, hanem a járdák mellett elsuhanó orgonalilákra. Azonban a busz szürkén homályos ablaküvegén egy évek óta nem látott, lopott pillantásokból rögzült arc körvonalazódott. Az elsuhanó városi életképen keresztül kezdte megfigyelni az üvegen halványan áttetsző vonásokat. Habár fekete lencsésű napszemüveget viselt, és az arcán legalább egy hetes borosta sötétlett, a Lány tudta, hogy ő az, ugyanaz az íves szemöldök, ugyanazok a sötétbarna tincsek. Talán Ő nem változott, de azóta a Lány felnőtt.

Az ablaküveg szimmetrikusan megkettőzte a valóságot, s a Lány kihasználta: az elmosott körvonalakban és színekben derengő tükörbéli Fiút nézte. Az a valóság ott a mocskos üvegen mégis tisztább volt. Ott nem látszottak a sötét, szem alatti karikák, a lenőtt haj, a szemöldökök közé mélyedt két ránc, s a mindig lefelé torzult száj sarka. A tükörbéli alak tekintete hirtelen a Lány tükörképére esett, mintha csak megérezte volna, hogy figyelik, félrebiccentette a fejét, épp csak egy hajszálnyit megrezsent az ajka, mintha mondani akarna valamit.

A vak öregember leszállni készült, s a lehető legalkalmatlanabb másodpercben eltakarta a Fiút. Amikor elment, a Fiú már nem őt nézte. A másodpercekre nyitva maradt ajtón beszökő nyárias légáramlat felé fordította arcát, s ajka hangtalanul nyílt és zárult, mintha magában imádkozna. A Lány nem tudta mire várni. Azonban, mintegy válaszként, látómezejének periferiáján felsejlett egy oda nem illő vékony, fehér csík. Most látta csak, hogy a fehér bot nem az öregember, hanem a Fiú térdéhez simul.

A Fiú a megállókat számolta.

Egyszerre szálltak le, a végállomáson. A Lány nem szólította meg. Üres tekintettel nézte a Fiú görnyedt, magas alakját, ahogy elment. Nem akarta sajnálni. Hiszen miért is, nem is ismerte, nem igazán, évek óta nem látta. Mégis megrendülten, öntudatlanul lépdelt tovább, a piac felé. De sajnálta. Sajnálta a soha el nem készülő rajzokat, a hiányukat. Sajnálta a meglévő művek, festmények által hagyott űrt, amiket már csak felidézni lehet, s amiket szép lassan elfelejt, ahogy a festékfoltok színekavalkádját is azokon az inas kezeken. Sajnálta a tehetségét, a szenvedélyét, a meg nem élhetett életét.

A valóságba a bíbor orgonaágak tömény, a tüdeje mélyéig hatoló illata hozta vissza. Vásárolt egy csokorra valót. Haza akart menni, tágra nyitni az ablakait, és vízbe tenni minél hamarabb az orgonákat. Egy ugyanilyen meleg, évekkal ezelőtti, májusi napot idézett fel. Bele-bele szagolt a dús, apró virágok közé, most látta csak, hogy két tökéletes ágat kapott. Csak akkor pillantott fel, amikor meghallotta a sarkon az ismerős utcai zenész dobszóját. Ekkor vette észre a kisebb csoportosulást és az izgatott, embertelen nyüzsgést a blokk előtt, ahol lakott. Anélkül követte a tömeg tekintetét, fel és még fennebb, a tetőre, hogy akárcsak sejtette volna, mit fog látni.

A tüdejéből kiszakadt a bódító orgona illata a maradék levegővel együtt. Nem gondolkodott, mint a többiek, csak rohant fel, fel a szürke lépcsőfokokon, kétségbeesetten markolva a húsába vágó kovácsoltvas korlátot. Zihálva, teljes erőből lökte ki a nehéz, tetőtéri vasajtót. A pillanat kimerevedett, és mindent elárasztott a napfény. Minden egy visszatartott lélegzetbe sűrűsödött. Egyedül az orgonacsokor hullt ki a megmerevedett ujjak közül.

Vad-Magyar Renáta-Henrietta

Valóságrágt a lét

A mindennapi vizit hangjai lassan átszűrődnek pixeles gondolataimon, alacsony felbontású ez a pillanat, a reggel most kapaszkodik fel ablakomon. A józan érvek kiköltöztek belőlem az éjszaka, az elme kihalt, már nincs mire magyarázatot adni.

Felkelek. Elgémberedett vétagokkal húzom magam után az éjszakát, s mindent, mi te vagy. A fürdőszoba tükre most sem hazudik, sosem tette. Kócos haj, beesett szemek, kicserепesedett ajkak, sérülésekkel teli bőr, sajgó test. Ennyi maradt belőlem, semmi több. Vajon mit szólna a kislánykori énem, ha most látna? Mit mondanék neki? Talán mindketten sírva rohannánk el egymástól, ő a félelemtől, én a szégyentől, hogy nem küzdöttem eléggé önmagamért. Hol rontottam el? Mikor kezdődött ez az egész? Folyamatosan ezek a kérdések repdesnek körülöttem, mígnem nekiütődnek a tükörnek, és csend lesz. Válaszra már nincs idő. Fázom. Testem bizsereg. Ígéreteid már nem szígelnek, ez a hideg fészket rakott bőröm alá.

Folyamatosan menekülnék, de hová is mennék, ez az egyetlen biztonságot nyújtó hely, ezek a steril mindennapok, ahol a kanülömbe csöpögő véred életet. Bár ne tenné. Feledni akarlak de, hogy tegyem, amikor intravénásan kaplak?! Elfordítom tekintetem. Mára elég volt ennyi. Lábam visszavisznek a szobába. Ágyamra leülve megszörrenek a matracom alatt meghúzódo gyógyszerek. Nem veszem be őket, sosem vettem. Félek, ha megtenném távozásod valóságosabb lenne, mint valaha, mindezek ellenére törölni akarlak a forgatókönyvből, viszont akkor újra kellene írjak mindent, amit nem akarok. Hiába, önbecsapásba mindig jó voltam. Hogyan is törölhetnék egy olyan valakit, akivel annyi szépet éltem át. Akivel a félhomályban ázott éjszakákon mesét néztem; akivel újra gyermekké felejtettem magam a bevásárlóközpontban fogócskázva; akivel a megromlott tejből akartam megfejteni a jövőt; aki mindig úgy ölelt, mintha attól félt volna, hogy a következő pillanatban eltűnök. Most már csak a fertőtlenítők szaga az, ami átölel, s a hideg napok megmásíthatatlan valósága.

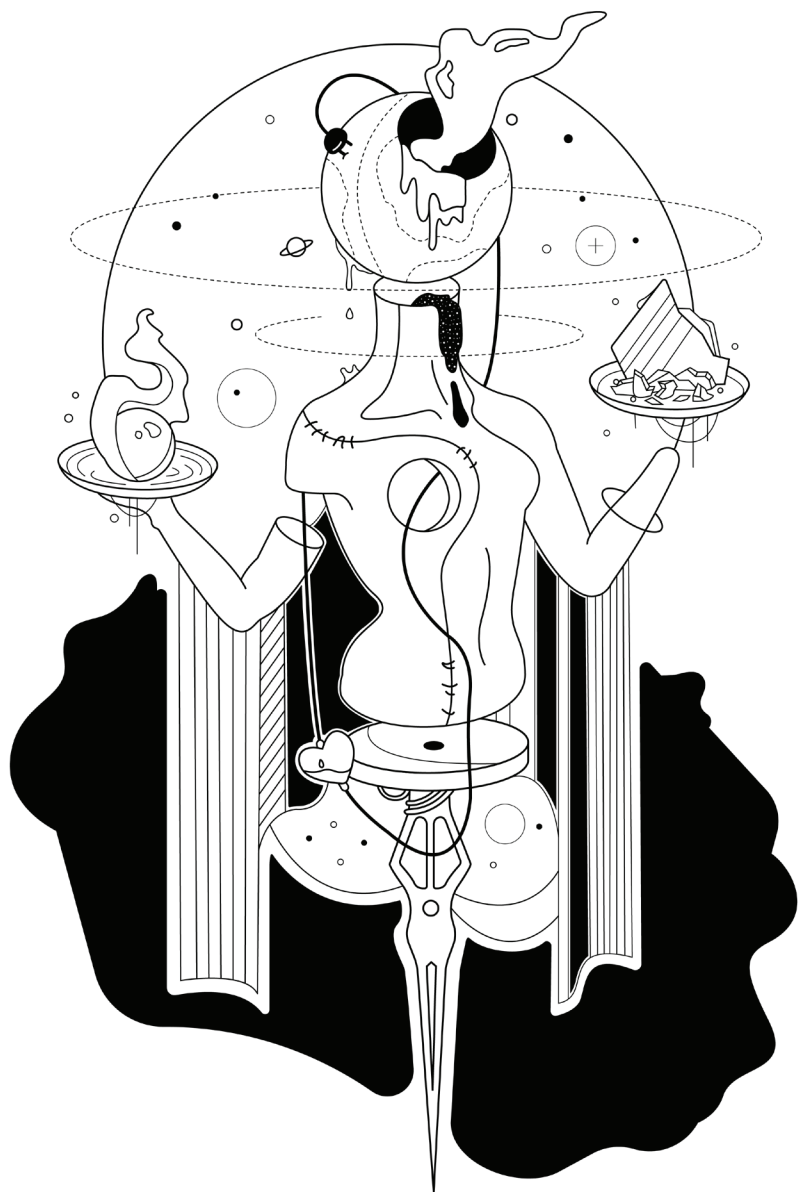
Karomon még mindig égnek a mazochista énem okozta teliholdak, s tátongó sebeim mélysége. De még ezek sem fájnak annyira, mint amikor épp alig tértem magamhoz, s te az ágyam mellett állva, kezéd kitépted kezem közül, s azt vágtaid hozzám, hogy ez neked nem megy, nem bírod elviselni már, hogy így láss, majd itthagya kulcsod, kirohantál az életemből. Nyomokban még mindig tartalmazom azt a napot. Azóta is kiállnak belőlem szavaid, nem hagynak aludni sem. Érzéseid albérlletbe költöztek, s most lakásunk üresen tátong, csupán utolsó sóhajaink kapaszkodnak meg a falakban, és a jelen letakaríthatatlan szennye. Kopogás szakítja meg elmerengésem.

- Jó reggelt, kisasszony! Hogy vagyunk ma reggel? – csicsereg a nővér belépve a kórterembe.

Csak tudnám, minek kérdezi meg ezt nap mint nap, amikor köztudott, hogy úgysem érdeklí, mi is igazság, ez csupán a kötelezettségei része. Csak rá kell nézzen az ember, a köpenyére, ami gyűrött, s vértől foltozott, egyre jobban öszülő hajára, szemére, s az alatta fekvő borús égboltra. Ő sincs jól, már hogyan is lenne, hisz minden éjjeli szolgálatán sírása betölti a folyósokat, s a temetéséről vitatkozik önmagával, annak ellenére,

hogy nem akar ő meghalni, csak szoktatni akarja magát a túlvilághoz. Kérdez pár dolgot, mindazonáltal, hogy tudja, sosem válaszolok neki. Beadja az injekciókat, kötést cserél, otthagyja a gyógyszereket, mindent leellenőriz, majd kimegy. Amióta bent vagyok, csutkáig rágtam a múlt összes pillanatát, s felteltem keserűséggel. Se kívül, se belül nem véd már semmi. Még a szobasarokban heverő, reklámújságokba csomagolt jókívánságok sem. A védőburok mindezek előtt már repedezni kezdett, az utóbbi időben valami megváltozott. Képtelen voltam eldönteni, hogy én vagy a folyamatosan kiürülő borospohár volt az üresebb, mindig vörösborba fojtottam bánatom. Mindig el kellett fojtsak valamit. Talán pár kortynyi valóság ma is belefér a napomba.

S most itt vagyok, testem azóta is viseli a baleset nyomait, lelkem az elszakadást, nemcsak tőle, hanem önmagamtól is. Elidegenedtem az eddigi életemtől, a semmiből kell egy új életet felhúzzak a régi romjain. Mindent a kezdetektől, egyedül, önerőből, csak magamban bízva. Ez egy hangszigetelt érzés...

Bihar Anett– HALDOKLÓ IGAZSÁG

Baliga Béla

Silentio

Kő esik apadó tóba,
Éjszínű permet a mámor...
Csönd kapkod bele a szóba,
Holdruhás képzet a vándor.
Rebbenve mozdul a puszta,
Gondolat lebben az égen.
Álmait mélyen alussza
Csillag, az ég seregében.
Halmokra hullik a pára,
Feketén csillog az ében,
Tegnapok hullnak a mára,
Mindenik elnyugszik szépen.
Hallgatag fekszik a Semmi,
Rejtekin fénynek és árnyak,
Fehérnek illene lenni,
Nem ilyen seszínű vágynak.
Holdudvar-kerítés csillan,
Lepi az eget az ének,
Tagokon éj ere illan,
Alszanak sorban a vének.
Fény-szívvel lüktet a Hajnal,
Senyved és elfogy az álom,
Hegyen át, feltűzött hajjal
Átsuhan nimfai párom.

Mulyad Szilvia Vivien

Nemzeti ék

Negatív passzus

Sápadt, hervatag arcok a tükörben
Fáradt sóhajok már az anyai ölben,
Vajon melyik sztoikusabb: a fa vagy a gyümölcse?
Érlelődik-érlelődik már a fiatalság jövője.

Komfortosabb volna nemet mondani,
Minden szóra, minden tetre levelet bontani,
Várni a végszót: eljött az aratás.
Hová lesz a gyümölcs,
Ha munka sincs már, csak harapás?

Feltett kezek markolásznak ruhát, kezét,
Önsajnálathoz burkolózni munka helyett lehet?
Irányított – réveteg – dühös vagy keseredett: nemzeti
kincsek.
Minek ápolni a talajt, ha egyszer értéke nincsen?

Hajbókolj, te eltartott, te megöregedett,
te panaszos, te semmire sem vágyó, te dáma.
Dönteni sem mersz: árva vagy vagy gyáva.

Hiába ez a kép is, minden hiába
ha a kiindulási alap a most helyett;
Mi volt akkor s annak hiánya.

Révedjünk el, burkolózzunk,
Ki látja, hogy nem nemzeti kérdés:
A lét hiánya.

Hanem mindenkié.

A tanulság ma könnyű: élvezd ki,
fordítsd ki vagy dobd el,
Mondd azt hiába.
Hisz az ember mindig beleesik:
ugyanabba a hibába.

Kovács Ádám Máté

Rendhagyó környezetismeret óra

Háztartásban előfordul
Hulladékok tengere:
„Mama, Papa, mi lehet hát
Ezeknek ellenszere?”

PET-i Mama, PET-i Papa
Kézen fogta gyermekét,
Kivitték a külvilágba
Legkisebbik PET-ikét.

Elindultak, lépten-nyomon
Szennyezésbe ütköztek,
Végül PET-ike szülei
Jól, s helyesen döntöttek:

Elmondták a gyermeküknek
Mi helyes, mi helytelen,
Mivel lehet javítani
E rémséges helyzeten.

Mikor a cserépkályhában
Műanyagot égetsz el,
Kilépve az udvarodra
Rossz levegőt lélegzel.

Gyárkémények sűrű füstje
Sötét fényben gomolyog,
Sok mindent, mit elégetnél,
Újrahasznosíthatod.

Hogyha papír gyűlik össze,
Biztos lehetsz felőle,
Papírgyárba kerül, végül
Karton készül belőle.

Műanyagot hasznosítva
Egyet kell kitalálni,
Hogyan lehet napról napra
Kevesebbet használni.

Hogyha mégsem sikerülne,
Akkor összegyűjtheted,
Sárga színű otthonában
Hasznos útra küldheted.

Végigjárták utcájukat,
PET-ike felsóhajtott,
Végiggondolt minden dolgot,
És csak egyet óhajtott:

„Ha meglát valaki engem,
Dobva útnak szélére,
Otthonomban hadd találjak
Végső lelki békére.”

Utuk végén előttük állt
Egy nagyon fontos döntés,
Legyen hát most a számodra
Ez egy kis ösztönzés:

Hogyha meglátod PET-ikét
Szüleivel sétálni,
Segíts nekik mihamarabb
Otthonukra találni.

Kulcsár Edmond-Mihai

Epitáfium

Csak most lettek testvérek.
Egymás mellett állnak, két temetőbe ültetett virág.
Nézik, hogy a madarak egyenként takarják el a déli Napot.
Ha egy hete valaki erről beszélt volna nekik,
félve nevettek volna. Az időt ennél borúsabbnak,
a levegőt ízetlenebbnek, a földet dúsabbnak képzelték.
Ez csak egy koporsó. Emlékek földi maradványai,
bizonytalan közeledés egy arc ismerős vonásaihoz.
Az ilyet csak az értheti, aki a katonaságban szokik rá a cigire.
Arra gondolnak, akit ott néznek, róluk álmodik,
felismerik benne az összes mulasztásukat.
Körbejárják a koszorúkat, gondosan elolvassák a neveket.
Minden részvét újabb lyukat üt a mondatokba.
Most lettek testvérek. Tudják: mint a sírfedőre hullott diófalevél,
az űr sem komposztálódik. Az eső megitatja a krizantémokat.

Bod Réka-Barbara

parancsai.m

% olvasási segédlet:	= a/az
%	+ még
%	/ vagy
%	* szikra

hozz ábrát

hozz sorokat

térből hozz eleget

határozz akaratot(gomolyag, ered, koponyádból, sor, végtelenig):

""olvass változót, függvényében hozzuk a döntést""

gomolyag = elméd

ameddig elmédben kulcs:

ha ered + sor = koponyádból:

tördeld végtelenig

mégis:

gomolyag/(koponyádból*ered)

térj vissza koponyádból

írj ki("képleteket")

hozz magyarázatot("-parancsolj", "segítség")

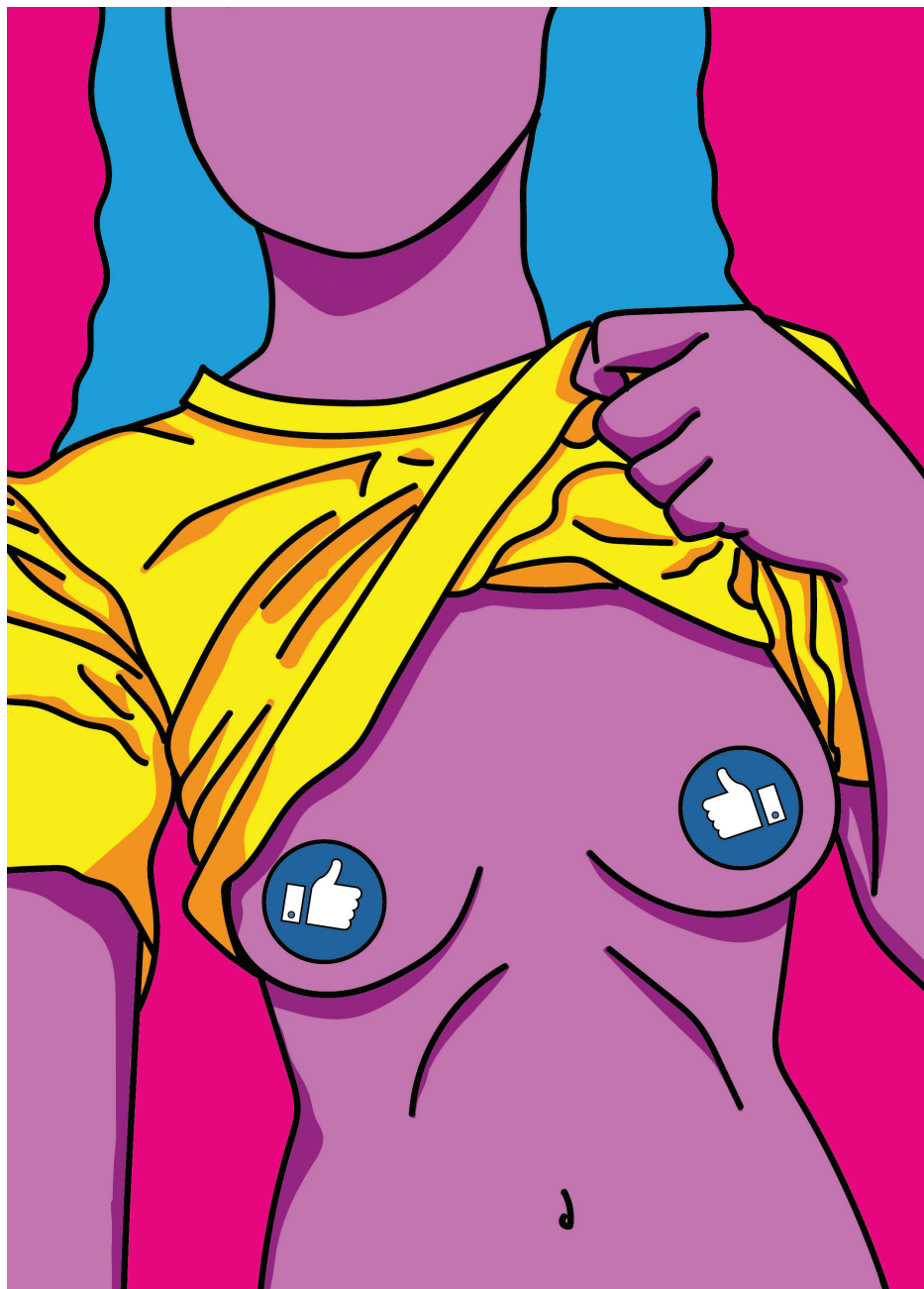
""készen a kelme, épp bogáirtani kell még""

""lefut a szál, elenyészik csendben az elme""

Dobosy Tímea

mellkastély

a pillangók szárnyát
sós könnyek mossák
ami marad számba
repül nyelőcsövembe
nyelem szegycsontom
mögött zúg végig
bordakalitka szab
határt a menekülésnek
feltörni készül bennem
a pillangóaktus
de még lappang lassan
terjed a légzés
hogy velőmet rázva
borítsa szürkére
a tüdőlebenyek
kiterjedését

Török Boglárka – LIKEHUNTER

Lázár Richárd

Egy kislány három karácsonya

Egyszer egy téli, hideg, délutáni napon a nagyanyámmal beszéltem. Karácsony után volt már pár nappal. Épp meglátogatott minket, mert már egy hónapja nem látta a családot. A családom nagyon sokat utazott, mert apám gyakran váltott munkát, ezért a rokonokkal nem nagyon tartottuk a kapcsolatot, és közülük csak a nagyí volt az, aki mindig látni is akart.

Kíváncsi kisfiú voltam kiskoromban, aki nem tudott nyugton lenni, és mindig kérdezett, amikor nem kellett volna, ezt a tulajdonságomat nagyon idegesítőnek találta nagyanyám. Mikor megérkezett, kellemeset beszélünk, és a társalgásunk tele volt boldogsággal, és nevetéssel addig, amíg meg nem mutattam neki az ajándékomat. Nagyanyám nem hitt a szemének, mikor meglátta, hogy milyen ajándékot kaptam tizenkétéves koromra. Egy vadonatúj telefont kaptam karácsonyra, és ő szomorú volt, mert csak egy pulóvert hozott nekem, amit ő kötött. Mikor odaadta, szomorú voltam, mert azt hittem, tőle is valami menő dolgot kapok. Megköszöntem ugyan, de látta rajtam, hogy végképp nem nyerte el a tetszésemet. A nagyanyám nem tudta, hogyan tegyen a kedvemre, ezért elmondott egy történetet, ami még ma is az utamon kísér.

- Kisfiam, elmondok egy történetet egy lányról, aki élete során egyszer a legrosszabb és legjobb dolgát kapta karácsonyra.

Egyszer volt egy kislány, aki szintén nagyon sokat utazott az apjával. Sajnos télen nagyon sietett az apja az autóval, és balesetet szenvedtek. Az apa kisebb sérülésekkel megúszta, de a kislány kómába került, és az orvos azt mondta, hogy nem fog felépülni. Az apa nap nap után ült a kislány mellett a kórházban, és figyelt hátha felébred.

- Meghalt a kislány. Ugye nagyí?

- Hadd folytassam, és ne vágj közbe, nem illik.

Nem volt senkije a kislányon kívül, és a sok utazás miatt a rokonokkal se tartották a kapcsolatot. Mikor már az orvos azt mondta, hogy le kell válasszák a gépről, az apa azt mondta nekik, hogy egy napot még adjanak. Az orvos beleegyezett, de a fejét csóválta sajnálatában, mert látta az apán, hogy reményt veszített volt. Karácsony előtti este Istenhez fohászkodott, hogy mentse meg a lányát, majd mély álomba sírta magát. Másnap reggel még egyszer utoljára elment a kislányhoz a kórházba, hogy elkészjön, csak hogy mielőtt kilépett az ajtón, egy fából faragott bábu várta őt a küszöbön. Egy bábút osztogató asszony járta az utcákat, mert karácsony van, és úgy próbált örömet hozni az utcalakóknak, hogy minden ház bejáratához odahelyezett egy fából faragott bábút.

- Miért nem adott mindenkinek inkább egy szaloncukrot? - kérdeztem.

- Befejezted? Akkor folytatom.

Az apa felvette a bábút, és elvitte a kislánynak a kórházba. A kislány mellé tette a bábút, és az apa nem messze egy széken aludt. Az apa tudta, hogy este lejár az idő, ezért az egész napot vele töltötte.

A kislány késő este mikor már az orvosok felkészültek, hogy leválasszák a gépről, majd csodák csodájára megszólalt: - Apa kelj fel, már itt vagyok! Az apa felpattant, és szorosan átölelte a kislányt. Boldogan folytatták az életüket, és az apa már vigyázott a lányára. Idővel a kislány nővé cseperedett, és elköltözött az apától. A szeretet megszakadt, és sok veszekedésbe folyt, mert a nőnek nem volt ideje utazni az apjához a munka miatt, miközben az apjának szívbetegsége volt.

Így hát a öregapa magányossá és szomorúvá vált. Gyenge szíve miatt gyakran kellett orvosi segítséghez fordulnia. Karácsony előtt egy nappal az öreg infarktust kapott, és a szomszédok találták rá, majd bevitették a kórházba. Mikor a nővé cseperedett kislány megtudta, gyorsan hazautazott, berohant a kórházba, de már késő volt.

A nő a végnapján lakásához ment emlékeket gyűjteni, mert lelkiismeret-furdalása volt a történetek miatt. Mikor kiszállt az autóból, és a házhoz ért, a küszöbön talált egy fabábút. Aztán egy ismeretlen asszony megbökte a vállát, és a kezébe adott egy papírfecnit. Amin ez állt: „Menj vissza a kórházba!..”, A nő nem értette mit akar ezzel mondani, hisz épp onnan jött, és amikor a bábura pislantott, majd vissza az asszonyra, az asszony kámforrá vált.

- Mint valami szellem?- kérdeztem bután.

- Nem. Hanem úgy, mint az új telefonod, ha nem hagyod abba a közbevágást.

- Bocsánat nagyj.

- Hol is tartottam? Jaj, igen.

Nem tudta mit tegyen, ezért visszasietett a kórházba, és látta, hogy az apja az orvossal vitatkozik arról, hogy engedjék haza. A nő egyszerűen nem hitte el, amit lát. Sietve az öreg karjaiba hullott, és meglepő szemekkel kérdezte az orvost hogy mi történt. Az orvos tehetetlen volt, és fogalma sem volt, mi történhetett. A nő viszont észrevett az ágy melletti szekrényen egy fából készült bábút.

Nagyanyám sokszor elmesélte ezt a történetet, és én mindig elaludtam a végén, és nem értettem, hogy miért nem ad neki egy másik befejezést, hisz akkor érdekesebbé tenné a történetet. Aztán később értettem meg, hogy nem adhatott. Mielőtt elhunyt a végrendeletébe írta, hogy temessék el vele, azt a két fabábút, amelyet otthon a párnája mellett és az éjjeli szekrényen tartott.

Boka Henrietta

A vezérgally

Talán most a végefelé értettem meg, mennyire fontosak voltak nagyapám szavai kint a gyümölcsösben. Emlékszem, ahogy megfogta a vállam egy nagyon idős almafa alatt, és büszkén mutatta az az évi termést. Gyerekként nem értettem miről beszél, vagy miért szereti annyira azt az almafát, meg az összes fát, de szerettem hallgatni a meséket róla. Sokszor beszélt az életéről, sokszor pedig hallgatott. Elmesélte hogyan kell gondosan metszeni a fákat. Mindnek megvan a maga kis titka, mint egy tündérmesében, ha jó helyen csípéd el az ágakat, akkor sok aranyalmád lesz az évben. Olykor pedig csak némán állt, büszkén nézte a fákat, el-elejtett egy könnycseppet, egy kósza mosolyt. Mintha csak az életműve lett volna.

Emlékszem, minden évben volt annyi termésünk, hogy nagymamám és anyukám tudott ki vinni a helyi piacra belőle árulni, és mindig üres ládákkal tértek vissza. Két-három héti folyamatosan rakták el az almakompótot, almabort készítettek, és jutott még almás sütemény is az asztalra. Az osztálytársam szülei pedig a poros úton mindig megállították őket. „Arankám ma is mentek ki az almásba? Olyan finomak a tieid, szeretnénk mink is belőle.” Már híre volt a mi kis gyümölcsünknek, és azok hálából csak teremtek, növekedtek, ízesedtek. Nagyapám egyszer mikor kivitt estefeje, mesébe kezdett az öreg almafa alatt. No, kisunokám. Jövőre már te is tudsz velünk jönni almát szedni, mint az igazi gazdák. Meglátod a friss levegőn munkában sokkal jobb, és talán megérted, miről beszélek. No, tudod-e, hogy a dohánylevelet mire használjuk? Mert fontos ám az almának. Beáztatjuk őket, és a levéllel megpermetezzük a fákat, csak hogy távol tartsuk a férgeket és a betegségeket. Mert bizony az almák is meg tudnak betegedni, úgy, mint ahogy te, kis unokám. Az almát is, ha fiatal korában baj éri, ott nagy baj lesz abban az évben. Ezért kell folyamatosan kijönnünk, és ápolni őket, gondoskodni róluk. Az almafa az anya és az almái a gyerekei, mi pedig gondoskodunk róluk és tiszteljük őket. Ősszel csipkedünk az ágaiból, és felöltöztetjük fehér ruhába a törzsét, hogy meg ne fázzon. Az élőködők ne tudjanak kárt tenni benne, és megelőzzük a betegségeket. Ezért van olyan jó termésünk, ezért ízlik mindenkinek. Van úgy, hogy egyedül is kijövök. Beszélgetek velük. Mert bizony hallják ám. Mindig megköszönöm nekik a termést, mert ha ők nem lennének, a mi családunk sem lenne. De ezt majd megtanulod édes kis unokám. Arra mindig figyelj oda, hogy ne felejt el hálásnak lenni. Ezeknek az almáknak köszönheted, hogy iskolapadban ülhetsz, hiszen a veled egykorú gyerekek már a földeken be vannak fogva munkára. A gyönyörű terméseknek köszönheted, hogy nem vagy beteg, és mindig kerül valami finom falat az asztalra. Jaj, ha nem lennének, bele se merek gondolni, mi lenne velünk. Minden nap ki fogunk jönni, és minden fára rátesszük a kezünket, és elmondjuk, hogy milyen ügyesek, milyen jók. Ezzel kezdjük az alma termesztés titkát, szép sorban fogunk majd haladni, meglátod. De nagyon oda kell figyelned minden mozzanatára, ahhoz hogy ezt a tudást majd tovább vidd, és a te családod is békességben éljen. Mert ez a legfontosabb, egészségben, békességben együtt. Nekünk ez a titkos receptünk, ami gyerekről gyerekekre száll, ezért nagyon fontos, hogy figyelj rám, és emlékezz a meséimre.

Holnap reggel pedig kijövünk újra, hozzuk majd a meszes vödört, de mielőtt felöltöztetjük a fákat megejtjük a mi kis hálánkat feléjük. Minden egyes törzsnél.

Így ment ez évről évre. Nyár végén és kora ősszel az egész család kívül volt a gyümölcsösbe. Ládaszámra szedtük az almát. Míg gyerekek voltunk felmásztunk a fákra, elbújtunk egymás elől a lombokban, a felnőttek létráról szedték, és onnan figyelték minket. Kint a fa alatt ettük az ebédünket, és büszkék voltunk, ahogy láttuk gyarapodni a megtelt ládákat. Minden ősszel mi, férfiak kimentünk megcsipkedni a fákat. Az első alkalomkor megtelt a szívem izgalommal, hogy ilyen felnőtt dolgot csinálhatok, éreztem, hogy valami nagy változás jött el akkor. Még nem tudtam, hogy az lesz az utolsó beszélgetésem a nagypapával. Akkor ő a metszés titkos csodáiba avatott be. A nagyon öreg termő gallyakat, nézd csak, ezek azok, őket is vissza kell metszeni, hogy a helyükre új fiatal termőgally kerüljön. Látod ezt unokám, itt ezt az ágat? Ő a vezérgally. Őt nem szabad bántani. Ha már nagyon vaskos és kitakarja a többi ágat a napfénytől, akkor is csak picit csípünk le. Ő a fő ág, simogasd meg. Nagyon erős és gondoskodó, óvatosan kell vele bánni, mert meghatározza a termést. Simogasd meg, így ni. A vezérgally olyan, mint a nagypapa, az almák az unokák. Mint mi ketten. Negyedik vagy ötödik ősszel mindig veszítenie kell magából egy keveset, hogy az unokái erősödni tudjanak.

Most pedig itt ülök, tehetetlenül és reményt veszítve. Oda az alma, oda három nemzedék története. Odalett minden, amiért dolgoztunk. Én már nem bírom. Ami egykor családot épített, és megélhetést biztosított, mára nyomtalanul eltűnik. Egy élet munkája, pár nap alatt eltékozolt lett. Pedig én figyeltem, és emlékeztem a meséidre Nagypapa, de ők már ezt nem tudják, már csak nevetnek rajta. Elvették tőlünk az örökségünket, s kidobták a szemétkébe. Mi lett volna veled, ha ezt előre tudtad volna, az egész életedet a gyümölcsösnek szentelted, és csak egy papír, ami meg pecsételte a sorsunkat. Nem gondoskodtak az almafáról, kivágták a vezérgallyat is.

Técsi Boglárka – A SZEM TÖRTÉNETE

Aux Eliza

Csend és hó

„Amikor a vízre hó hull: csendre csend esik.” (Jules Renard)

A karácsony idén december kilencedikén, tizenhét óra tizenkét perckor kezdődik. Ekkor ér be a buszom Egerbe, és ekkor döntök úgy, hogy soha többé nem hagyom magára a barátnőmet.

Egy darabig feszengve állok a szobája küszöbén, majd nagysokára leülök Eszti mellé az ágya szélére. Nem tudom, jogom van-e itt lenni azok után, hogy fél évre elmentem. Nem tudom, akar-e egyáltalán látni. Az odakint nagy pelyhekben hulló havat nézem az ablakból, és próbálom kizárni a fejből a rémisztő gondolatokat.

Eszti összeszűkül szemmel méreget. Mondanom kellene valamit, de nem tudok. Mit mond az ember a barátnőjének, akire hosszú ideig rá se nézett? Hogy bocsánat? Hogy jó újra látni? Vagy egy egyszerű szia is megteszi?

Úgy döntök, inkább átnyújtok neki egy cetlit és egy tollat.

– Ez mire? – vonja fel a szemöldökét. Hófehér arcával éles kontrasztot alkot vállig érő, sötét haja.

– Kívánságlista – magyarázom, és magamnak is kitépek egy füzetlapot. Talán nem a legjobb nyitás, de más nem jutott eszembe. – Tudod, szokás illet írni karácsonykor.

– Nem is igaz! Mi sosem csináltuk – húzza el a száját, és feszengve felsóhajt.

– Nem baj, most írunk.

Ez nem csak egy átlagos papírlap, hanem egy ígéret. Annak az ígérete, hogy talán egyszer minden újra a régi lesz köztünk.

– És mégis mit írnak?

– Hogy mit szeretnél kapni karácsonyra!

– És ha nem szeretnék semmit?

– Mindenki akar valamit.

Ez megteszi a hatását, Eszti leveszi a toll kupakját, és maga elé rakja a papírt. Egy darabig rágja a toll végét, miközben gondolkodik, majd így szól:

– De akkor te is leírod, hogy mire vágysz, ugye?

– Még jó! – vigyorodok el. – Máskülönbem nem kapnék semmit.

A tekintetem találkozik az övével, egy pillanatra meglátom benne azt a csillogást, amit régen. De szinte azonnal lesüti a szemét.

– Akkor rendben – mondja kimértén, és végre írni kezd. A saját lapomra kellene koncentrálnom, de nem bírom nem Esztit figyelni. Egy kócos barna hajtincs a szemébe lóg, homloka ráncba szalad a koncentrálistól. Komolyan képes voltam feláldozni mindezt egy nyavalyás Erasmus útért? Mi ütött belém?

Eszti észreveszi, hogy figyelem, és mintha elpirulna. Gyorsan visszafordulok a lapom felé. Nekem is írnom kellene, de nem jut eszembe semmi. De ha lenne is olyan dolog, amit akarnék, akkor sem írnám le a papírra. Egyszerűen nem érzem helyénvalónak, hogy bármit kérjek a barátnőmtől. Nem tartozik nekem semmivel, sőt, én tartozom neki.

Eszti keze alatt viszont serceg a toll. Még a lap hátoldalára is ír. Felkuncogok. Nem érdekel az se, ha egy limuzint akar. Bármit szeretne, azon leszek, hogy megszerezze neki. A papír fölé hajolok, és írni kezdek. Végre tudom a saját kívánságomat.

*

– Na? Mindent leírtál? – kérdezem Esztitől.

Bólint.

– És fel is olvasod?

Mély levegőt vesz, és egy pillanatra lehunyja a szemét. Régen is ezt csinálta, amikor ideges volt valami miatt.

– Hát oké – egyezik bele végül, és olvasni kezd:

Eszti kívánságlistája

Dolgok, amiket szeretnék, de úgysem kaphatok meg:

- megnyerni a lottót
- egy unikornist
- ötös diplomát

Dolgok, amiket szeretnék, és talán meg is kaphatok:

- hogy Misi mindig velem maradjon

Különös melegség árad szét a bensőmben.

– Most te jössz! – Eszti hangja lágy, mégis ellentmondást nem tűrő. Izzadni kezd a tenyerem.

Ahelyett, hogy felolvasnám, mit írtam átnyújtom neki a cetlit.

Misi kívánságlistája

- Teljesíteni Eszti kívánságait!

Rámosolygok a barátnőmre, ő pedig vissza rám.

– Azt hiszem, pont láttam hazafelé jövet egy unikornisfarmot – mondom félszegen.

– A lottó ötös viszont kicsit macerásabb lesz, de megoldom.

– Misi! – suttogja Eszti, és a kezem után nyúl. Forró ujjai égetik a bőrömet. – Köszönöm, hogy visszajöttél hozzám.

Nem tudok mit mondani erre. Amíg Hollandiában voltam, nem telt el úgy nap, hogy ne gondoltam volna Esztire. Alig vártam, hogy hazajöhessek hozzá. Nem is tudom, mit képzeltem, hogy csak úgy lelépek külföldre, és őt itt hagyom.

A csend kezd hosszúra nyúlni.

Odakint úgy esik a hó, mintha porcukrot szitálnának. Eszti is a havat nézi. Egy szót sem szólunk többet, csak nézzük a havas tájat, és hagyjuk, hogy beburkoljon minket a csend. Mert ez a csend most többet mond minden szónál.

Prem Mónika

Győzelem?

Miért nem értek semmit ebből a nyelvből? Itt zagyvál előttem ez a nő, mintha kínaiul beszélne, közben mutogat és csapkod, tereget meg pattog. Elképesztő, hogy nem fogja fel, engem úgysem érdekel. Szüleim se beszélnek a nyelvet, s akkor mi van? Oh, közeledik hozzám, úgy teszek mintha... hogy is teszek? Az ablakon nem mézhetek ki, mert ordítani fog, a füzetet nem bámulhatom, mert kapok egy nyaklevest, csak a felébredés kedvéért, a szemébe sem nézhetek, mert akkor azt hiszi, bajom van vele. A legjobb lenne, ha nem léteznék, persze ennek már ő is örülne. Érzem, hogy kérdezni fog tőlem valamit és hiába értek majd belőle szavakat válaszolni nem fogok tudni. Inkább rajzolok a padra, hátha nem vesz észre, talán megúszom. Ma biztos nem, már hallom is a nevem, ahogy a fülembé vonyítja:

-Zsános!- így ejti a Jánost. És még én nem tudok beszélni! Felállok a gyomromban gombóccal és hallom a szavakat, néhányat értek, többségét nem, de egy szót nem tudok kinyögni, ezért csak kiejtem, hogy nem tudom. És ismét ordít, mint egy sakál, közben meg pattog, mint egy gumimaci. Na ezért lett a neve Gumimaci. Nem akarok, de mosolygok. Nem szabad, tudom, hogy nem szabad, abba kell hagyjam, mert már vörösödik a feje, szétrobban, szegény, még mindjárt megsajnálom.

Csengetnek. Végre, ettől megszabadultam, persze előtte még beír egy hármast. Szuper, akkor ebből sem lesz Samsung 8-as, pedig megígértem anyának, hogy több rossz jegyet nem viszek haza ebben a félévben, és semmi hülyeséget nem csinálok, hogy ne maradjon szegénybe miattam. Azt hiszi, az oszi mindig csak őt hívja fel, pedig ez nem igaz. Hiába mondom, hogy Béci anyját többet csörgeti, mindig az a válasza, hogy őt nem érdekli más. Ha nem érdekli, akkor miért zavarja, hogy mások mit mondanak róla vagy rólam? Nem értem, de nem is érdekel.

- Húzzunk haza innen!- szól rám Béci egy nagy hátba vágással, mert akkora tenyere van, mint egy lapát, én meg a hónaljáig sem érek, sovány is vagyok, de nagy a szám, ez a fontos! Merjen csak valaki belém kötni!

- Még van egy óránk, lógni akarsz? Ha elkap az igi, végünk van!- szólal meg okos Pisti.

- Ne frászolj már, kilógunk a többiek között. Gyertek utánam! S Feró már indul is a kapu fele.

Mint a terminátor vonulunk ki a többiek között, azt hisszük láthatatlanok vagyunk, mikor az egyik köcsög a másik osztályból utánunk kiabál, hogy ne lógjunk, mert nekünk még van óránk. Nem értettem minden szót, de a lényeg lejött. Felhúztuk magunkat és ráordítottunk, hogy fogja be a száját, semmi köze, hozzá, hogy mi mit csinálunk. Erre bepöccent a kis senkiházi, hogy milyen nyelven beszélünk vele, s ő nem ért belőle semmit, ami persze nem igaz, mert ő csak úgy tesz, mintha nem, pedig tudjuk jól, hogy mindent értenek, csak teszik a hülyét. Erre begurulunk mind a négyen, és utána szaladunk. Figyelem, ahogy majd összeakad a gizda lába, úgy iszkol előlünk a kölyök, de persze mi mindenben jobbak vagyunk, kivéve a nyelvüket, de azt is csak azért, mert nem akarjuk.

Mintha összebeszélnénk a srácokkal, én elkapom a táskáját, megrántom, kicsit megbillen, Béci meg ad neki egy nyakast. Persze a többiek csak röhögnek, mi meg rohanunk tovább.

Lihegve, de mint akik jól végezték dolgukat, megyünk az úton, és osztjuk a sztorit, mikor egy autó lefékez mellettünk. Akkor már tudtam, hogy bajban vagyunk. Az igitva jön felénk, mint egy sárkány, csak épp tüzet nem okád, hogy mit képzelünk mi magunkról, csak úgy lelógunk az iskolából, és még verekedünk is, ráadásul egy nem magunk fajtával!

Betuszkol az autóba, és visszavisz. Ahogy belépünk az irodába, látom az osztink síkideg, a kis árulkodós köcsögnek az osztályfőnöke pedig, mint egy boszorka vinnyog, mintha bárki is értené, és már megint ez a hang. Miért sérti a fületem? Nem telik el tíz perc, anyám is megjelenik sírva, hogy szégyelljem el magam, mert ő nem így nevelt, és kérte a bocsánatot az igitól, aki csak annyit közölt, hogy le kell vonni a magaviseleti jegyünket, mert ebben az iskolában nem lehet lógni, és nincs verekedés! Vagy csak ő nem tud róla, persze ezt már csak én gondolom hozzá. Miután ezt két nyelven közölte, kitessekel minket az iroda elé, hogy várjunk.

Épp arra gondolok, hogy ezek után már biztos nem lesz új telóm, mikor egy éles szúrás az oldalamban és egy hang tiszta kiejtéssel a fülembé súgja: „úgysem vagy jobb, mint én”. Ránézek a mellettem álló kölyökre és látom, hogy kajánul vigyorog. Érzem, ahogy ökölbe szorul a kezem, s már emelném is a karom, mikor Béci megfogja a vállam, és azt motyogja a fülembé, hogy csak várjam ki a végét.

- Itt most úgyis csak mi veszíthetünk.

Kovács Réka Dóra – ÉHSÉG

Galda Gábor Attila

farkasszem

odakint már megvakultak a farkasok
ha látnának sem látnának szobámban
elhúzom a függönyt kilépek fölserceg
füstölőt gyújtok jöjjenek de nem jönnek
orrukban a város felszívott szénfelhő
mancsokat simogatnak a száradó aszfaltba
vasúti síneken karmaikat élesítik
falkában vonyítják széppé a mezőket

Moldován Alexandra

Ragasztó

Elefánt méretűre dagadt a szívem egy érintéstől,
majd szétdurrant, akár egy lufi, mikor elengedtél,
darabjai ott hevernek az úton, a járdán, a télben.

Most hiányzik az életemből egy háttérzaj,
véletlenül beletörtem magam a zárba.

Elvileg idővel minden jobb lesz, de miért álmodom még mindig veled?

Megcukrozott kép, ami az agyamból ered,
mégis keserű az ízed.

Zongora szó a fejemben, karambol volt az eszemben,
most annyira megpihennék a kezeden.

Az ott egy levendula illatú felhő, egyébként minden jelent valamit, az is, ami nem,
kétszer nyúltam bele ugyanabba a rágóba az asztal alatt.

Most elképzelem, ahogyan ezt olvasod
és duplán átgondolod minden szavad.

FYI: az elküldött üzenetek újraolvasása kiváló sanyargatás önmagunk számára.

Lehet nézőpont kérdése, végül is, ha lefektessük a 8-ast,
az a végtelenség jele.

Hiányzik, ahogy éjszaka lehúzd a takarót, már nincs hová bújni.

Valójában egy meg nem fejtett keresztretjtvény
legnehezebb feladványai vagyunk, túl sokszor mesélték
már el ezt a viccet, azért udvariasságból nevetek rajta.

Kint havazik nyáron? Lehetetlen! Ja, bocs csak a gondolataim voltak szanaszét,
a tied volt, de olyan magas polcra került, hogy nem érte(d)m el, ez az érzés
olyan régi, elfelejtettem, hogy létezik, ne keress értelmet a megmagyarázhatatlan dolgokban.
Ha lehet, képzelj ide egy hatásvadász hatásszünetet egy ütős mondattal a végén.

Bertalan Tímea Magdolna

Tárgyasított gesztusok

Tegnap egy koszos ülés voltam a buszon,
ma egy flitteres ruha vagyok a fürdőszoba padlóján,
holnap műanyag zacskó leszek egy síkátor pocsolójában.

Üres sörösüveg vagyok annak a szórakozóhelynek a pultján,
ahol egyszer a sajátodnak néztél,
és azt gondoltad, szexi leszel,
ha engeded, hogy ösztöneid rám vessék magukat.
Majd, amikor ellenkeztem,
elkaptál egy üres sörösüveget a pultról,
és földhöz vágta.
Mindenhová szétszóródtak szilánkjaim.

Égő lámpa vagyok egy földszinti lakásban,
abban az utcában, ahol egyszer
hosszú percekig követtél,
és azon gondolkodtál, mit tennél velem,
ha elaludna az a kurva lámpa
abban a földszinti lakásban.

Négy perccel korábban érkező metró vagyok,
abban az aluljáróban, ahol egyszer
hajnali háromkor ketten voltunk,
és te azt gondoltad, négy perc pont elég
egy megerőszakolásra, amíg jön a metró.
De a metró hamarabb érkezett,
úgyhogy csak annyit mondtál,
menjek a picsába, és elengedtél.

Elszakadt cipzár vagyok,
végigégett cigaretta vagyok,
lemerült telefon vagyok,
véres csukló vagyok,
túl rövid szoknya vagyok,
kivágott blúz vagyok,
provokáció vagyok,
hazug vagyok,
kurva vagyok.

Sehol nem vagyok.
semmi nem vagyok.
Nem vagyok.
Vagyok.
Ok.

Mulyad Szilvia Vivien

A sírásó rémálma

Összeroppant csontszilánkok
akadnak meg a torkokon,
Nyöszörög a halott az asztalon.
Szűk családi körben,
csönd van, nyugalom.
Légy piszkít az ablakon.
Pókháló erezet csüng,
cseng a fülem, hallgatok.
Vörös minden a pamlagon.
Félek, hogy megbotlok
a néma halmokon.

Hubai Gábor

Az ötödik évszak

Rossz döntéseim végül utolértek.
Mellkasom feszül, jön a rémület.
Talán a vérnyomás - valaha mértem.
Egy újabb évszak kezdődik nélküled.

Sokadik ez már, talán az ötödik.
Mindegy is, hiszen, úgysem érdekel.
Fontosabb ennél, hogy hiába minden,
Akármit próbálok, már nem érlek el.

Elmentél, és tényleg nem haragszom,
valaki más jött, és én maradtam itt.
Csak maradj erős, csak vigyázz magadra,
s ígérem, megtartom jó emlékeid.

Soha ne értsd meg, mennyit jelentettél,
Soha ne értsd meg, mennyit érsz ma is.
Felejtsd el azt, hogy valaha szerettél,
s én elfelejtem, hogy a közös múlt hamis.

Állásod legyen, otthonod és békéd,
találkozz azzal, akit majd megszeretsz.
Alakuljon minden úgy, ahogy szeretnéd,
- tán belőlem is elhull majd, ahogy nevensz.

Hogy velem mi lesz? Azt végképp nem tudom.
Ezt az évszakot is majd átvészelem.
Tudom, nem jössz, bár néha még szeretném,
váróteremmé züllött életem.

Kopacz Tímea

Ö-k(ö)rök

0 agent 0 profán 0 hipokrata 0 hidas
 0 ártatlan 0 áldozat 0 tottos 0 iusta 0
 0 sándor 0 szeszegess 0 selem
 0 iszem 0 szeljes 0 szeljes

Ő fuvallat Ő tornádó Ő haiku Ő lexikon Ő jelen Ő múlt Ő
zső ő szomorúság ő sajnálkozás ő sajnáló u ! z

Ő tél Ő él Öltél Ölte Ő te

Lagly

Szócs-Nagy Tímea

35%-os Jägermeister

Éjszaka volt.
A lift is kiütötte magát,
nem jutott 1ről a 2re.
4kézláb a lépcső is tiszta lesz,
a 6ökör takarítónak dolga már nincs.
2balkezes az ajtó nyitásakor,
a nője 4szemközt akar beszélni.
Ő 1ügyüen 2rét hajtja,
majd 5letes fickóként a
minden6ó vécé mellett alszik.
Minden mind1 már,
1edül maradt.

Szallós Kis Csaba

torkomban gombóc, nyelvem a préri

torkomban gombóc, nyelvem a préri,
felköltének a vágózó bölények.
hallom a fújtatásuk, rágyújtok.
pedig azt hittem, hogy tényleg
sikerült leszoknom
 arról, hogy indiánosat játszak
 és folyton azt érezsem, hogy
 vadásznom kell,
pedig nem vagyok jó
 vadásznak.

torkomban gombóc, nyelvem a préri
vagy egy másik füves puszta, ahol
az emberek nem csak megfogják, hanem
 meg
 is
 érintik
 egymást.

Kovács Gabriella

Actus tragicus

Mióta nem félek a férfaktól
nő se vagyok. Kikeményedtek látomásaim
külön formát kapott minden szívverés
és külön szívet minden pozitúra.
Ebben a gazdag szívtelenségben
- egyre halkabb zenétől betörő ablakok -
állandó kilátásom van a szeretetre.
Tudniillik, a maximum érzéketlenség is eksztázis
tartalmas, sűrű és istenre fogékony hidegség
nem ördögi, nem rossz. Vállalt kiűztetetés
mint mezők vállalják saját felgyújtásukat forró nyarakon.
Mert én nemérteni jöttem és nem is látni át
ég és föld többszörös frusztrációját
csak lankadni a szépet, lassítani magamat
ezt a gyomorból keresztényt, csapvízben halakat.
És lefejeztetni magam minden királynak,
a nyilvános vagdalkozás lepkéi szállnak
ágyról ágyra minden egyes este.
Könnyű az Istennek. Nincs esélye a testre.

Csató Anita

Gyászmunka

A kettőre zárt ajtó ellenőrzésében,
a kelő tészta megáldásában,
a nyakig gombolt kabát melegében
viszlek tovább.

Azt mondják,
a halott szokásainak felvétele
a gyászmunka természetes része.

Így hordalak hát el magamban.
A hanglejtések, a mozdulatok alatt
szétfolysz spiráljaimban.
Anyai ösztönöket örökítesz át,
már én is csendben figyelem,
kétszer kattan-e a fogaskerék,
ha kulcsol a zár, remeg-e a szív,
ha gomblyukak közt beszökik a tél.
A gyászmunka természetes része, hogy
az én fogaimban is bomlik már a dentin,
hullnak a kőre gyenge hajszálaim,
beszövik a fürdőszobaszőnyeget,
fészket raknak a leváló hámsejteknek,
melyek mélyén pihen még a génhiba.
Ha megvágom ujjam, kibuggyan vérem,
még nem szerveződik ellenem, az érfalak
még őrt állnak a tudás fölött, hogy lehet,
így őrizlek magamban,
mert a gyászmunka természetes része
a halott szokásainak felvétele.

Kovács Ádám Máté

Egy csésze kávé

* * *
* * * * *
* * * * * *

KORÁNREGGELKÓMÁSFEJJEL
EGYVÁGYAMVANKÁVÉTEJJEL
TESTEMNEKREGGELIÁHÍTAT
AMITETŐTŐLTALPIGÁTITAT
KOFFEINASZERVEZETBE
ENERGIÁTADATESTBE
SZEMEMKIPATTAN
PÓTOLHATATLAN

Elekes Pál – ÖNARCKÉP

Kulcsár Edmond-Mihai

Közvetlen

Egészen mostanáig nem vette észre,
hogy innen is látni a fűzfák közt felvillanó
vonatok ablakait. A kifelé bámuló arcokat.
Egyszerre olvadnak az ágakba álmos sugarak,
fülkék, üveghez koccanó homlokok visszhangjai.
Nézi, ahogy eltűnnek. Gyertyák fénye erősödik.
Utcalámpák pislogása rajzol kontúrt a domboknak.
Homályos templomtornyok nyújtóznak bele
egy következő reggel színeibe,
amiben a koszorúknak ismerős fenyőillata van.
Meglocsolná a virágokat, de már mind lefagyott.
Elszáradt életek dermedt maradványai.
Rágyújt. Elképzeli, hogy ketten nézik
a rózsaszín foszlányokon átütő csillagokat.
Beszélgetésekre gondol. Megnyugtatják a szavak,
áttetsző hangon szólnak hozzá.
Amikre már csak szeretne emlékezni.
Most találkozik először ezzel a nyelvvel.
A magánhangzók kutyák tompa ugatása,
kisutcák kötik össze a tetők közötti mássalhangzókat.
A mondat annál a fánál kezdődik,
és a víztoronynál van vége. Nincsenek írásjelek.
Jobban értik egymást, mint valaha.

Moldován Alexandra

Kifogások

Ne haragudj, hogy nem írtam, nem hívtalak, nem kerestelek
El voltam foglalva, dolgom volt, elfelejtettelek.
Igazából, ezeket sokkal könnyebb felhasználni, mint azt mondani:
Nem jártál elégszer a gondolataimban ahhoz, hogy ott is maradj.
Van, akit löknek, mert először le kell zuhanni, ha feljebb akarsz haladni.

Nem keresnek, és eltűntél,
eltűntél, és nem keresnek, hűha.
Ez egy szép dal, tudod, azt gondolni, hogy ha
sötétben mondjuk ki a szót, csökken a súlya.
És vársz, mert azt ígérted nem kell majd üldözni.
Ebbe a kis filmkockába most bele akarok költözni.

Körözést adok ki az érzéseimre, ha már
ennyire feltűnően élesen futnak.
El kellene menekülni végleg, de még a kételyeim kételyei se tudnak.
Félek kimondani, ami bennem van, mert hangadás által
valósággá válik, és bánthat.
Néha csukott szemmel is nehéz kilépni a fényre, mert tudod, hogy
akkor már tényleg mindenki láthat.

Szomorúságtól elpárolgott víz, vagy amit lehangolóbb kinyitni,
mint egy üres hűtőt.
Nem is akarlak, most nincs étvágyam hozzád,
ne felejtsd el, hogy nem a megfelelő emlékeket adtad át.
Ha jól akarsz, inkább fordítsd ki magad, és úgy legyél teljesen bennem.

Ollé Tamás

1923

emlékszel-e még a délutánra,
amikor virágot tűztem a ruhádra?
a napra, amikor már nem kellett félnünk,
amikor te meg én egymásra néztünk,
és sétáltunk tovább a parkon át,
belém karoltál, s csak reméltük,
hogy egy jobb világ vár majd ránk odaát.
odaát béke volt, te láttad a lelkem,
én a tavaszt kerestem a szemeidben,
mikor a nap már túl volt tündöklésén,
a város egy elfeledett részén,
ahol magányos, különc lelkek éltek,
ahol régi épületek meséltek –
ott volt a hely,
amit annyi éven át kerestünk.
itt tényleg minden más volt,
a hangod színe rajzolt,
a sötétséggel harcolt,
a gyertyaláng a fákon,
a látvány volt a vászon,
és te voltál az irány,
a szűk, köves utcákon.
át a sötétségen,
ennyit kértem tőled,
a segítség te voltál,
elüldözted őket,
utat engedve a feledésnek,
és véget vetve a hamis eszménynek,
hogy aztán a tó partjára érve,
az arcodat fürkészve ráeszméljek,
micsoda ereje is van a léleknek,
s benne a nevetésnek.
így ültünk ott,
egymás ölelésében,
a csillagos ég alatt,
és feledve mindazt,
ami odaát maradt;
már nem kellett félnünk,
mert hazaértem.
hazaértünk.

Csató Anita

Merülés

2019. május 29.

Utoljára lehelik be a hársak a ház ablakát,
félálomba fordítják a fejeket.
Messze recseg a hang a búvárról,
a folyófenéken átölelte a tetemet,
melléfeküdt, mélyet szippantott a tartályból,
megpihent pár percre.

A szomszéd lenémítja a tv-t,
kiskanál koccan a porcelán falán,
évgőyűrk köre indul el a süllyedéssel.
Hiába csurgatok mézet a közepére,
bögrém aljára tapadnak a szirmok,
nem ragasztja össze a sodrást.

Minden hosszal hidegebb lett a mély,
nem lüktetett, megfeszült a test.
Csak a leülepedett anyag kavargott,
csak a fej bicsaklott, hátracsúszott a nyelv,
pólyaként ölelte át test a testet,
némán siklott a felszínre.

Hiába csurgatok mézet, teám már rég kihűlt,
hallom, ahogy tovább recseg a levegő,
pedig a hírek már rég némák.
Hiába csurgatok mézet, csak örvénylik.
Melléd fekszem, mélylevegő,
szorítalak.

Dobosy Tímea

kiazmus

1

kulcscsontodra fordítom fejem,
kattan a zár, a fogaskerekek
egymás hátán esnek át, recsegnek.
letörök egy gondolatot,
elropogtatom fogaim között,
morzsák peregnek szám széléről,
súlyos rigli borul állkapcsomra,
láncra ver a tekintet-özön.

2

nehéz kabátok fognak közre.
szívverésedhez kalibrálódok.
tagodba szakadok, beléd tépődöm,
mint fogak közé ékelődő húscsapat.
bőrödhöz marsz, mégis, ahogy
elejtett vadban a fémfogak,
bennem marad a lenyomat.

Uraky Noémi

Feliratos hallgatás

nem volt kenyerem hegyesre faragni a szavaimat
ki fiát szúrtam volna azzal szíven
nem édesgetnek a kedvesszólók
akik hátamat pásztázva súgnak békákat utánam
minden egyes sarokban
ahol térdepelve gyónnom kellett volna a falnak bűneimet
megígértem a pókoknak
hogy legközelebb még rosszabb leszek
nem fogok drágakövet köpni a számon
elnémulok, mint munkások hiányától üres bánya
és ha mocskos mélységemet mégis feltárni vágnák
hát elöntöm vízzel

...

kormos kezekkel törölöm le a könnyeim
nem akartalak bántani

Csobády Csilla

Égő vízcseppek

Versenyeztetem őket
Hasítanak
Mint a szavaid
Vajon Te is versenyeztetted
Az én könnyeimet
A szíveden?

Kovács Péter Zoltán

Pontosan

Valakit követsz
Véletlenül
Egy irányba mentek
Nem látod egészen jól a csípőjén felkúszó várakozást
A kabát eltakarja, te pedig sehogyan sem találsz bele a ritmusba
Tudod, a ritmus a lényeg
Hiába akarnád kitalálni, hogy hová megy
Neked csak az érzés kell
A csípőjének éppen az a ringása,
Mely adódhat egy kék papírra írt levél szilánkjeiből ugyanúgy
Mint lepecsételt orvosi leletből
A ringás íve az, ami téged odavonz
Az, hogy ezt bármi okozhatja, és mégis valami okozza
Lehet, hogy egy tíz évvel a konyhapadlón cserepeire zúzóódó
Olcsó sörösüveg
Lehet, hogy egy skála indokolatlan értéke
Lényeg, hogy a csípő előtted pontosan úgy ring
Ahogyan annak a szíve verhet
Aki terepen futva hegymenetben
Tizennyolc méterrel a cél előtt
Rózsaillatot érez fogai között

Irlanda Kristóf

kulcs

Sosem volt kulcsunk a házhoz. Tárva-nyitva állt az udvar, jártak-keltek falusi gyerekek. A kutya miatt nem raboltak ki, hatalmas fekete keverék volt, ömlött a nyál a habzó pofából, lecincálta az inget a nagybátyámról, utána tettük ki a táblát, hogy vigyázz a kutya harap! Később az állat elpusztult, de a tábla maradt, a postás még mindig óvakodva jár, a szomszéd gyerekeket azóta nem láttam az udvaron, apám elköltözött, veszekedés helyett, csendből hagyott túl sokat, ma két férfi megjelent, kicserélték a zárat, átadták a kulcsokat.

Mercz Mónika

Igazság

Mást nem mutat a láthatár
Csak szörnyetegeket.
Fények mossák a hegyek vonulatát, beborítják az Eget.
Ami benned született, lassan szétperreg.
A világ alapzata megremeg, és szétreped.
Ha kínzol, és pusztítasz, előre úgy juthatsz.
Büntetés nélkül mást magad alá nyomhatsz.
Kifizetődik, senki nem kesereg.
Immáron miénk az Eget borító Fergeg.
A tömeg éljenez,
S mi mások hátán mászunk felfele.
Életben tart, mit imád az embersereg:
Követelik a csata folytatását és az elesettek halálsikolyát.
A hódító hadvezért.
S amit elszenvedtetek
- azt elfelejtjük, rég volt már -
Sosem volt esélyetek.
Tombol az Orkán, nem voltunk elég erősek.
Nem él túl, aki nem csak magára gondol.
S akkor nem érdemelsz semmit - legyőznek.
Leborultunk a Zsarnok előtt,
S dicsőítjük a Hadseregeket.
Felemeljük, ki belénk rúg.
Példaképünk boldoggá úgyse tesz.
Iszonyú, de boldogan csak az él, ki mást tönkretesz.
Dehát a legmélyén csak ennyi az Ember:
Örül, hogy mástól elvehetett.
Hiába nézem a láthatárt.
Nem borítja semmi, csak a Reménytelenek.
Nem látok magam körül mást,
Csak szörnyetegeket.

Vad-Magyar Renáta-Henrietta

Egyszerhasználatos gondolatok

Óraketyegés telepszik a délutánra, az idő
kerekei baleseteztek a jelennel, a jövő
elveszett az ütközetben, semmi sem tiszta
már, talán csak a malacperselyembe

gyömöszölődött gyermekkori emlékeim,
úgy érzem, meg kellene szabadulnom tőlük,
de nincs elég időm ahhoz, hogy felnőjek az
elengedéshez, hisz még a karácsonyfát sem

bontottam le, pedig kint már a rövid szoknyák
versenyeznek egymással, ez az egyetlen, ami
még valódi, s a fejemen húzódó heg, amit
négyévesen szereztem az árnyékkal fogócskázva,

ez volt az első fájdalom, amit több ezer követett;
most bátorságra kaptam, hogy felköhögjem a rég
lerakódott szavakat, azokat amelyeket cukorkával
hallgattattak el, amelyeket elmondalak anyádnak

fenyegetésekkel fojtottak belém, a gyermekkoromnak
sós könny és kirekesztettség íze volt, félelmek vettek
körül, félelmek, amelyek most az ágyam alatt
tornyosulnak, ki kellene már takarítanom, de én már

csak a jövőbe akarok hátrálni a múlt elől; mindenki
azt kérdezi hol a mosolyom, hol van az a mosoly,
amely még a napot is helyettesítette a ködfedte napokon,
nem tudják, hogy az már rég lekopott rólam, valaha

örömteli része is volt a gyermekkoromnak, amikor
a boldogságnak napfény és homok íze volt, amikor
jövömet a járdára rajzoltam színes krétákkal, de
a közmunkások másnapra mindig elseperték, mire
újra rajzoltam volna, kamaszodni kezdtem új álmokkal,

új vágyakkal; kopott farmerzsebemben felejtettem ezt
a rövid időszakot, azóta biztos kifakult már, át kellene
mosnom, hátha újra hordhatnám, talán még nem nőttem
ki, talán még nekem is jár egy zsebnyi boldogság.

Nánia Csilla

fényinger

1.

meg akarom mutatni neked milyen ahogy
a fák ködben álcázzák magukat
milyen az ahogyan én látom a ködöt
és a fákat
hatalmas vászon előtt állok
félúton megfagy a mozdulat
vannak színek amikhez hozzászokunk
például hogy a motoneuront mindig pirossal
ábrázolják de már senki sem emlékszik miért
a gátlásnak kék színe van és a
haragnak szennyes szürke a félelem kifakult
a köd fehér
te is az vagy
ezt akarom lefesteni neked
csak még nem tudom hogyan

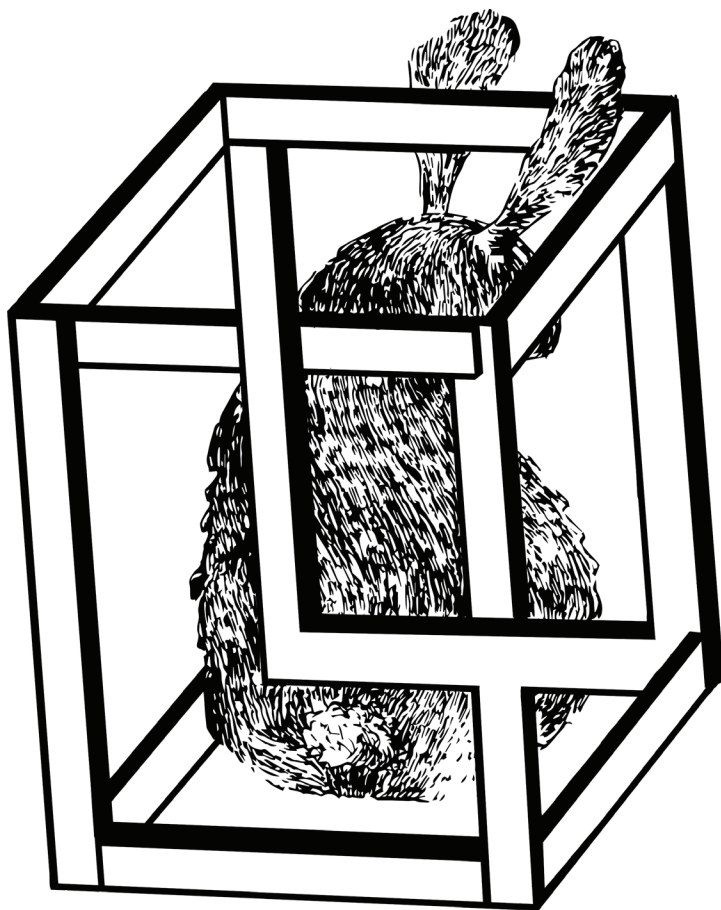
2.

csak azért nem látunk a ködben
mert mindent kitaszít magából
a fehér az becsapás a fény gonosz játéka
a vászon is fehér mögéje látok
magamat látom
valóság darabkáimat átfestem valótlanra
a meg nem történtet könnyebb elfelejteni
nem kereslek és nem is várlak
olyan ez mint a köd amit mutatni akarok
nem tudhatod meg soha hogy
végig nyitva hagytam az ajtót

3.

ezt a képet a hatalmas üres vászonnról azóta is őrzöm
két dologra jöttem rá mialatt festettem

a fehér nem szín hanem az a felület amely
a fény teljes spektrumát kitaszítja
nem válaszolsz soha többé

Döme Melinda – EGYEDÜL

Papp Zoltán

dona nobis pacem

Anyámmal a bölcsödébe mentünk ebédért, akkor kérdeztem, hogy ugye holnap is menni fogok még iskolába? Anyám azt mondta, hogy reméli, még vagy nyolc évig igen, és én kitörő örömmel fogadtam válaszát. Juhé. Alsóban Mari néni volt az osztályfőnökünk. Egyszer elbambultam és leüvöltött, majd a boci szemeimmel fárasztott, hogy nenézzekmaígyrá. Egyszer olyasmit mondtam neki, hogy marinénigyeremáide, akkor meg babusgatott, hogy de hát ezt nem így kell mondani, meg kell tanulni szépen beszélni az idősebbel. Ha volt tábor, sosem mentem, negyedik év végén ott maradtam azokkal, akik ugyanúgy nem mentek, mint én. A jövődöbéli osztályfőnökünkkel békát hajtogattunk, és ugrattuk őket. Otthon elmondtam apámnak ő meg beszaratott, hogy neki is az Orsi néni volt az osztályfőnöke, úgyhogy vigyázzak ám vele. De én nem hittem neki. Az alsó nem tett rám mély benyomást, meg hát ki akar alsós lenni. Másodikban a folyosón járkáltam, és leszóltam egy futkosó elsőst, hogy ne rohangáljon, és hallgasson rám, mert én már második vagyok, majd a pofámba röhögött, és elfutott, pedig az idősebbet tisztelni kell azt mondta Mari néni. Meg kell tanulni tisztelettel bánni velük. Matekon a lányok szövetkeztek, és egy lapot adtak körben hármuk között, de Mari néni észrevette, és felolvasta az osztálynak. „Már megbocsássatok, de szerintem Rékáéknak nyalják a seggét”. Az egész osztály röhögött, Kitti meg sírt, mert ő is Réka barátnője volt. Én Miki mellett ültem, és folyamatosan az ő eredményeit néztem le, mert nem tudtam szorozni meg osztani. Köteleztek gyógytesire. Minden délután kettőre kellett menni Sólyom tanárbához. Felülés. Most nem néz. Amíg elfordul fekszel, és csak akkor csinálod mikor már lát. Ha szerencséd van, csak egy darabot kell. Ha jó az óra, vagy flórball van, vagy kosarazunk. Sólyom beszél, én vissza. Koki. Azt mondja, megver az Isten, én meg azt mondom neki, hogy az én vagyok. Azt mondja, vigyázzak, mert még a végén a visszájára fordul. Középsiskolás voltam mikor meghalt agydagában. Aztán megkaptuk osztályfőnöknek Orsi nénit. Eleinte nem is volt annyira állat. Osztályfőnökin a BTK-ból olvasott fel. Tizenkét évesen már büntethető a gyerek. Szünetben ordibálok a többiekkel, mögöttem az ajtó, a többiek elsápadnak, én mondom tovább. Hátra fordulok, ott áll Orsi néni. Én is elsápadok. Lehajtom a fejem, úgy néz, mint egy SS-tiszt. Oldozzon föl anyám, vétkeztem. Matekon az ásokkal voltunk összevonva, Görösös mellett ültem. Kivégzési hangulat volt minden matekóra előtt. Szünetek előtt csak beszélgettünk, meg játszadoztunk, de amint elérkezett a végítélet, mindenki csak a háziját mutogatta egymásnak. A legtöbbünknek kész volt, kevés ember nem merte nem megcsinálni. Órán, ha felszólított, hogy mondjam el az eredményt, nem azért nem mertem elmondani, mert nem volt kész, hanem mert lehet, hogy hibás. Ha hibás volt a házi, vagy bármelyik feladat, üvöltött. Wenn es dem internationalen Finanzjudentum in und

außerhalb Europas gelingen sollte... Üvöltött torkaszakadtából. Görcsös nem tudta az egyik dolgozatát, és rárajzolta őt kifigurázva. Mikor megmutatta, én sápadtam el helyette. Tehülevagybazdmeg? Következő órára mikor kijavította, és elért az övéhez, csak felemelte. Falfelhér lehettem. Már remegett és üvöltött. ...die Völker noch einmal in einen Weltkrieg zu stürzen... Ha kihívott, hogy oldjak meg egy feladatot, tudtam, hogy itt a vég. Innen nincs tovább. Nemfogomtudnimegoldani. Előttem a tábla, mindjárt kapom a golyót a tarkómba. A mai napig az ujjaimon számolok. A tudományokat nem tanították meg csak a szorongást. Azt tudom, hogy kell csinálni. ...dann wird das Ergebnis nicht der Sieg des Judentums sein, sondern die Vernichtung der jüdischen Rasse in Europa! Ötödik nyarán hamarabb lett vége az évnek, mert katonák jöttek a városba, és a suliba szálltak meg. Belestünk, az aulában voltak felállítva az ágyaik. Kinéztem az erkélyen, és Miklósek egy másik panel lépcsőjén ültek. Kiabáltam nekik, ők meg lehívtak. A kertvárosba mennek le. Könörgök anyámnak, mert soha nem engedett még el egyedül olyan messzire. Féltve, nagy nehezen de elenged, én repdesek. De a telefont, ha hívlak, felvenni. A kertvárosba megyünk, ott van Laci, vele akkor találkoztam először. Szívatjuk egymást, megkerget. A többiek jugióznak. Nyolcadikban ájtjön a mi osztályunkba, mert a sajátját nem bírja. A dések. A tanárukat is kikészítették, mindig sírva ment ki óráról. Volt egy vázája azt teleköpködték, festéket meg kajamaradékot raktak bele, és érlelték egészen ballagásig. Egyszer a tanár már hozzájuk vágta a papucsát is. Az ő osztályfőnökük volt a mi rajztanáruk. Az egész évfolyamnak ő volt. Mindenki üvöltözött, és rohangált az órán. Bekenték egymás haját temperával, a falat összetapicskolták, a lapot széttépték, a tanárnak beszólogattak. Én Mikivel ültem ilyenkor. Egyszer széttéptem a rajzát, ő meg beköppött. Pont akkor jött be Orsi néni. Mindenki bekussolt. A tanár megmutatta neki, mit csináltam. Figyelmeztetés. Képzeletben már ástam a síromat. Mikor Laci átjött az osztályba, valakit mindig kiközösítettünk. Vagy Mikit én a Lacival, vagy Mikivel én a Lacit, vagy ők engem. Mikor Laci nem énekelte el a himnuszt éneken, Mikivel juginak hívjuk. Mi magyarok elénekeltük a himnuszt, te jugoszláv vagy. Röhögünk. Jugigyerek. Dögöljön meg, a faszom se fog énekelni. A hatodik után hetedik jött. Már csak a hön áhított nyolcadik állt előttünk, amikor már egész évben semmit sem kell csinálni, mert mindenkinek csak a középiskolán jár már az esze, és jelentkezni kell, meg a ballagásra kell próbálni. Ezt a földet választottam. A távolból minden év egy napnak tűnik egy-két kivétellel. Orsi néni ordít, mi félünk. Elkezd köhögni, az tart legalább egy-két percig, addig ki lehet nyújtózni, az idegeket pihentetni. Levi számológépet használ, Orsi néni ordít, hogy hogy merészel, mi lesz így velünk a középiskolában. Ott meg azért ordítottak, ha nem volt. Ki érti ezt? Technikán megint hajtogatás, a kémiát sosem értettem. Nyolcadik. Le kell adni a jelentkezéseket, vigyázzunk a középiskolával, ott senki nem lesz olyan elnéző velünk, mint ők itt, mondja Orsi néni. Ha ő elnéző volt, milyen lesz a középiskola? Megjön az eredmény, felvettek. Mindenki örül, ki kivel megy tovább, vele kezd el barátkozni, hogy a következő évben legyen ismerőse. Lemaradok a fotózásról, mert begyulladt a lábujjam, és meg kell műteni. Az egész lábfejem be van kötve és fekszem otthon. A lányok egész nap bú-

csúszkodnak, majd tartjuk a kapcsolatot, összejárunk. Nagyon fogtok hiányozni, sírnak egymásnak. A fiúk csendben beszélgetnek. Egy hónap múlva már a nevüket sem tudták azoknak, akikkel nyolc évig össze voltak zárva. Ha találkoztam velük, még a fejüket is elfordították, soha nem is ismertük egymást. Ha ráköszönsz, a legnagyobb csodálatból ébred föl. Jaj, hát te itt vagy, úgy megváltoztál. Később megint találkozol vele, és akkor is inkább a földet bámulja, minthogy találkozni kelljen veled. Pedig már meg kéne ismernie. A banketten senki sincs. Megesszük a vacsorát a tanárokkal, és mindenki megy inni. Az első ivás. Ilyenkor kell betörni a szülőket. Információcsere, melyik bolt adja ki a fiataloknak is. Én nem megyek. Soha nem fogok inni egy kortyot sem. Ballagás. Elérzékenyülünk a megnyomorításon, kimegyünk az aulába, leülünk, és végighallgatjuk a búcsúbeszédet. Mindenki unja. Senki nem figyel. Az igazgató úgy tesz, mintha élete beszédét mondaná. Jön egy alsós, verset mond. Hogy jön ahhoz egy alsós, hogy nekünk nyolcadikosoknak mondjon verset? Kiosztják az ajándékokat. Nem is hallottunk még arról, aki az év tanulója lett. Megszólal egy jutubról leszedett, alacsony minőségű zene, a hangfal kontaktos, és zúg. Gaudeámusz igitur. A hangfalak berezonálnak, mikor a csengettyűk és a harangok megszólalnak. Vaku-villanások, mintha a mennybe menetelnénk. A szülők elérzékenyültek, mi csak haza akarnánk végre menni. Kint az udvaron az összes rokonnal fotót kell csinálni. Egyik oldalra anya a másikra apa, Vaku. Orsi néni. Most mamával egy kép. Vaku. Faktoriális. Nagynéném és unokatesóm. Vaku. Igazgatói iroda. Egyszer narancssal megdobták a csapatot, az meg eltört, és elárasztotta a víz a tantermet. Nagybátyám és a másik unokatesóm. Vaku. Benedicat vos omnipotens Deus, Pater, et Filius, et Spiritus Sanctus. Iskolai tanulmányait befejezte. Ite, missa est. A kilencedik évfolyamba léphet.

Covaciu Norbert

Hideg

Aznap esett le az első hó az évben. Ahogy ilyenkor illik, el is késtem rendesen az iskolából. Az igazgatónő arcán láttam, mérges, szúrós tekintetével keresi a szemkontaktust, én pedig sunyi módon a menekülő utat, azt remélem, hogy surranó pályán el tudok húzni mellette, csak bírjam ki, hogy ne nézzek rá. Közben ígéreteket teszek istennek, hogy holnap korábban fogok felkelni, csak most mentsen meg. Miközben elhaladok az igazgatónő mellett, elmormogok egy jóreggeltet, de nem nézek rá. Nem köszön vissza, csak annyit mond szemrehányó hangon a titkárnőnek, hogy ebben az országban sosem készülnek fel rendesen semmire, még a télre sem, majd az utak állapotáról panaszkodik, meg arról, hogy ilyenkor minden ingázó tanára elkésik. Miután belépek a tanáriba, fel sem kapcsolom a villanyt, lelököm a táskámat, ránézek az órára, huszonöt percet késtem, és még fénymásolni is akartam. Nem baj, majd szünetben. Közben hallok az igazgatónő magassarkú csizmájának kopogását. Megáll az ajtónál, visszaszól, a nevemen szólít, de nem várja meg, hogy válaszoljak, mondja is tovább, hogy siessek, mert a harmadikosok már várnak. Hűséges káder vagyok, mosolygok, és bűnbánó hangon mondom, hogy sietek. Valósággal rohanok fel a lépcsőn, azon gondolkodom, hogy a harmadikosaim azóta már biztos szétszedték a fél osztályt, de mikor felérek a folyosóra, furcsamód nem hallok ordítózást, veszekedést, ajtócsapkodást. Ez a vihar utáni csend hangja. Rossz előérzetem van. Mikor lenyomom a kilincset, behunyam a szemem, látom magam előtt a képet, hogy nem sokkal ezelőtt néhányan verekedtek, az egyikük elesett, beverte a fejét, most kómában van, lehet, meg fog halni, és ezért én leszek a felelős. Az igazgatónő előbb leszid, még fel is pofoz, aztán kirúg, a kollégák megbélyegeznek, fegyelmi eljárás, és örökre megtiltják, hogy tanár legyek. Belépek. Mind a tizenketten egy kupacban vannak, középen Geta halkan magyaráz. Az összes tekintet rám szegeződik. Geta abbahagyja a mondanóját, a diákok komótosan a helyeikre ballagnak. Az úton a katedra felé az a röhejes gondolat fogalmazódik meg bennem, hogy biztosan a hideg és a frissen hullott hó van ilyen jó hatással a diákjaimra. Szokatlan ez a csend, mint ahogy az is, hogy nem kell ötpercenként rászólnom Bélára, hogy üljön vissza a helyére, Gabira, hogy írjon, Nikóra, hogy ne fesse a körmét, Igorra, hogy ne egyen. Ettől zavarba jövök, azt sem tudom, hogy melyik lecke következik, a házi feladatot sem ellenőrzöm. Önálló feladatot adok nekik, egy rövid fogalmazást kell írniuk a legkedvesebb téli élményükről. Nagy zavaromban ennél jobbat nem tudok kitalálni. Miközben dolgoznak, a padok között járkálok, a bakancsom sarka hangosan kopog a felújított rossz minőségű parketten. Visszaemlékszem arra, amikor az én tanárainknak a lakkcipője kopogott így az osztályteremben, és én annyira utáltam, zavart, nem tudtam teljesen koncentrálni a feladatra. Amikor ez eszembe jut, a katedrához sietek, leülök a székre. Végignézek

az osztályon. Nagyrészt álmos, semmitmondó tekintetek bámulják a telni nem akaró fehér füzetlapokat. Volt azonban egy, amelyik a szokásosnál, és az osztály átlagánál is sokkal semmitmondóbb és bánatosabb volt. Geta messze az osztály legjobb képességű diákja. Országos szinten nem kiemelkedő, de ebben a közösségben olyan, mintha egy zseni lenne. Neki nyolcvan pontos lett az év eleji szintfelmérője, az utána következő legjobbjá harminchat. Még úgy is Geta a legjobb az osztályban, hogy sokat hiányzik. A nagymamája neveli, a szülei Németországban dolgoznak, évente kétszer jönnek haza, karácsonykor és húsvétkor. Látszólag jól viseli, bár az utóbbi három napban nagyon furcsán viselkedik. Olyan kedvetlen, az órákon csak bámul maga elé, mint most is, nem csinálja a feladatot, tegnapi sem készítette el a háziját. Azelőtt mindig fűlig ért a szája, néha még órán is dúdolt egy-egy vidám dalt. Az jut eszembe, hogy lehet, a szülei idén karácsonyra nem fognak hazajönni, és ettől ilyen szomorú, vagy még rosszabb: ki akarják vinni Németországba, ő pedig szívesebben maradna itthon, a megszokott osztályközösségben. Közeledik a csengetés, felszólítom Getát, hogy olvassa fel a fogalmazását. Azt mondja, hogy nem írt semmit. Tisztelettudóan kér bocsánatot, és felajánlja, hogy házi feladatként bepótolja. Kicsengetnek. Az osztály fiú tagjai kirohannak. Magammal hívom Getát a folyosóra, megkérdelem tőle, hogy mi a baja, mi ez a hirtelen viselkedésváltozás nála. Hárít, azt mondja, hogy semmi, de közben nem néz a szemembe. Azt mondom, hogy jó, s miközben elindulok a tanári felé, felajánlom neki, hogy nekem bármit elmondhat, bizalmasan kezelem, ha tudok, segítek. Hármát lépek, már majdnem a lépcsőfordulóban vagyok, azon gondolkodom, hogy vajon lesz-e még időm nyomtatni és fénymásolni a szünetben, mert a mai kezdést követően az a minimum, hogy becsengetés után egy perccel sem maradok tovább a tanáriban, ekkor Geta utánam szól. Azt kérdezi, hogy valóban nem fogom-e elmondani senkinek, és miután megígérem, hogy nem, egy nagyot sóhajt, és azt mondja, nem tudja, mi van a mamájával, de ez már a harmadik napja, hogy nem kel fel az ágyból, ha megszólítja, nem válaszol, és olyan hideg.

Csibý-Gindele Botond – INVÁZIÓ

Aux Eliza

Tízíg számolok

Anya csókot nyom a homlokomra.

– Ne menj még! – kérlelem, olyan, mintha víz alól szólnék, értelmetlen motyogásra hasonlít.

– Ugyan már, kicsim! – Anya ellép az ágyam mellől. – Túl nagy vagy már, hogy félj a sötétben.

Jó éjt kíván, lekattintja a villanyt, kimegy, és becsukja az ajtót maga mögött. Egyedül maradok.

Koromfeketeség telepszik a szobára. A szél fájdalmasan nyögdécsel odakint. Próbálok egyenletesen lélegezni. A bútorok fenyegető árnyékokká változnak.

Mély levegőt veszek, elkezdek magamban számolni. Eddig mindig bevált. A számok megnyugtatnak.

Egy... Isten száma. Akihez minden éjjel imádkozom, mégsem hallgat meg soha.

Nem vagyok álmos, de aludnom kell. Holnap dolgozat. Nem írhatok egyest már megint.

Kettő... Élet és halál. Nő és férfi. Jó és rossz. Minden és semmi. A kettes a kedvenc számom.

Csend van. Csak a saját kétségbeesett zihálásomat hallom.

Három... Szentháromság. A teljesség száma, az Atya, Fiú, Szentlélek egysége. A vízözön után Noé három fia népesítette be a Földet. Szeretem ezt a történetet. Gyerekkoromban mindig ezt kértem anyától, hogy olvassa fel nekem lefekvés előtt. A szavai megnyugtattak, és reményt adtak, amitől kevésbé féltem a sötétben.

Az ajtó megnyikordul. Résnyire kitárul. Libabőr fut végig a hátamon. Megérkezett. A padló nyikorog a talpa alatt. Egy pillanatra elgondolkodom, hova bújhatnék előle, aztán feladom. Nincs értelme harcolni ellene. Az ő árnya fenyegetőbb, mint az összes többi együttvéve.

Torz mosolyától kihűl a szoba. A nevemet suttogja. Úgy ejti ki, mintha királynő lennék, pedig szolgál vagyok. Az ő szolgálja.

Utálok a nevemet. Akárki más akarok lenni.

Négy... Víz, tűz, föld, levegő. Öselemek. Élet. De én most jobban örülnék a halálnak.

Öt... erre nem emlékszem, mit jelent. Semmire sem emlékszem, csak arra, hogy félek. Az ágyamhoz ér. És csak néz. Sokáig. Elfelejték levegőt venni. Hallom ütemes szuszogását. A szeme megcsillan a sötétben.

Hat... A sátán száma. Ezt sosem fogom elfelejteni. Tett róla.

Nem akarok tudomást venni az ördögtől, aki gyerekkorom óta minden este kísért. Az ember tizennégy évesen már nem félhet a szörnyektől, anya is megmondta. Mégis reszketek, mert rám vadászik. Forró leheletét a nyakamon érzem.

Hét... Lebontható négyre és háromra. Isten és ember egységére. A teremtmény erőre.

Akkor jött létre a sötétség is. A teremtés hét napig tartott. Isten vajon szándékosan teremtett ördögöt is?

Mások talán nem félnek a sátántól. De az ő ördögük nem olyan gonosz, mint az enyém. A hold fényében kísérteties, fénylő aura lengi körül, izzadságszaga fojtogat. Az ágy megnyikordul, amikor befekszik mellém. A derekam köré fonja vastag karját. Izzadság folyik végig a hátamon. Ráharapok az öklömre, hogy visszafojtsak egy sikolyt. Nyolc... A fenébe! Nem emlékszem! Túl közel van, így nem tudok gondolkodni!

Eszembe jut, hogy anya a másik szobában alszik. Csendben kell maradnom, különben a sátán megtartja az ígéretét, és megöli. Mintha a gondolataimban olvasna, kinevet. A hangja ördögi, alkoholszag árad a szájából. Végighúzza nyirkos ujját a nyakszirtemen. Egyre lejjebb halad. Lesodorja az atlétám pántját. Hozzám préseli magát, a pizsamaalsóm alá csúsztatja a kezét. A gyomrom összevissza liftezik, a hányinger kerülget, de magamban tartom, ahogy minden mást is, amit érzek, mert nem szólhatok. Akkor bántaná anyát, így viszont megelégszik velem. Összeakad a nyelvem, a félelem beette magát a csontjaimba.

Kilenc... Ez sem jut eszembe! Gyerünk, gondolkozz már! Miért nem megy?

Hosszú, hegyes tűt szúr belém megint, megint és megint, megállás nélkül, egyre gyorsabban, mígnem összevérzem az ágyat, kilyukadok, mint egy elhasznált vudu baba, egy élettelen, mozdulatlan tárgy, akire többé már nincs szükség, senkinek sem kell, el lehet dobni.

Tíz... Teljesség szám. Mégsem éreztem magam soha ennyire sivárnak és üresnek. Ellazul a teste. Liheg. Én is, mert a rettegés fárasztó dolog. A karom ernyedten lóg magam mellett, a szél pedig tovább sír odakint, miközben én néma vagyok idebent. Körülölel a sötétség. Mozdulni akarok, de nem megy. Futni akarok, de nincs erőm. A sátán az utolsó csepp életet is kiszívta belőlem.

– Szeretlek, kislányom! – búgja az ördög, én pedig beleveszek a sötétségbe.

Prem Mónika

Zuhanás

Fekszem a sötétben, mozdulatlan, nem akarom kinyitni a szemem. Se ma, se holnap, soha többé. Messziről apám hangját hallom, olyan mintha a túlpartról ordítaná, hogy én megmondtam, gyenge, mint az anyja. Semmi nem lesz belőle, és még csúnya is ráadásul! Az legalább jó volt a férfiaknak, ez még arra sem lesz használható!

Ahogy nagy meleg keze simogatja az arcom, nem tudom visszatartani a könnyeim, azok lassan felnyomják a szemhéjam. Fádom. Olyan, mintha mindig is csak fáztam volna. Mióta megszülettem, csak fádom. A szobám zöld falait bámulom a megfakult posztterekkel. Nem fogom lecserélni őket, a barátaim, nekik tetszem és ők is nekem. Főleg ez a sovány, őzikeszemeivel rám mosolygó énekes. Igen, valószínű, ő minden lány álma, vagy lehet nem, mert nem igazán beszélek másokkal, nincs bandám és még barátnőim sincsenek. Talán csak egy, de ő is biztos inkább csak szánalomból van mellettem. Szóval azon a poszteren legalább mosolyog rám egy helyes, jóképű fiú. Tudom, hogy nem valóság, mégis jólesik csodálni, közben elképzelem milyen kedves és udvarias lehet. Szépen beszélne hozzám, nem úgy, mint Béci, aki egész nap csak engem szívat az osztályban. Utálom! Meg is mondtam neki, ja persze ő is nekem, amitől sírva fakadtam, és kirohantam a mosdóba. Az egész iskola engem bámult. Annyira ciki, nem elég, hogy utál mindenki, egyesek még sajnálnak is.

- Gyere, Csengém, indulnod kell, elkéssel az iskolából.

Már nagy hangja is idegesít, nem érti mi a bajom, miért nem akarok suliba menni. Mindig azzal jön, hogy bezzeg mikor ő fiatal volt, nem járhattak a lányok nadrágba, és össze kellett kössék a hajukat. Hiába kiabálom, hogy az már régen volt, most mindenki farmerbe jár, sőt szakadt farmerbe és festi a haját, meg lobogtatja a szünetben a folyosón. Őt ez nem érdekli. Az ő unokája ne legyen olyan, mint egy útszéli nő. Mintha apámat hallanám.

Az úton Brigi mellém szegődik, és végig magyarázza az örületeit. Persze nem érdekel, nem válaszolok, hallgatok nagyokat, néha bólogatok, és közben számolom az olvadó pocsolókat. Ahogy közeledünk az iskolához egy kemény valami arcon vág. Leesik a szemüvegem. Sajnos nem tört el. Kacagást hallok a hátam mögül.

- Jó reggelt légykirálynő! Hozod ma is a barátaid? –ordítja Béci, és látom csupa sár a keze. Még szorongat benne valamit. Feró és Pisti mellette röhögnek, mint valami fakutyák, zümmögnek, mint a bolondok. Újra repül a következő, de ezúttal elhúzom magam. Nem kapott el. A szemüvegem, sáros, koszos, de nincs, mivel megtöröljem, de felteszem, mert nélküle nem látok. Minden ezzel a vacakkal kezdődött. Hiába hunyorogtam hetekig, egy idő után már a könyvben sem láttam a betűket, ezért muszáj volt apával szemorvoshoz menni. Jó vastag, erős keretet kellett választani a lencsékhez, hogy sokáig tartson, elvégre neki nincs pénze divatozni. Különben is,

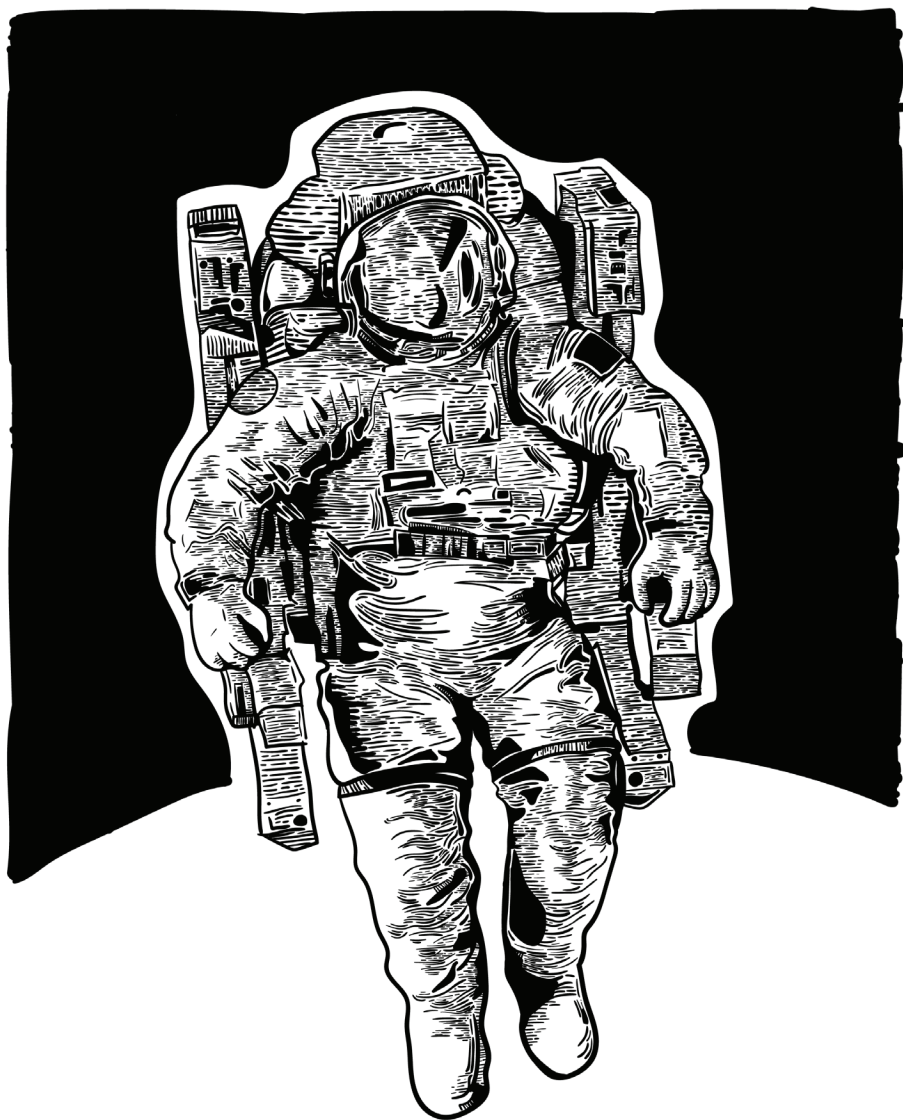
az ő lányából nem lesz utcalány!

Az osztályba érve a padomon a szokásos reggeli döglött légy vár, mellette a cetlivel: „a regelije kirájnő”. Persze helytelenül írva, elvégre annyira bunkók, hogy még írni sem tudnak. Bécinek még az olvasás is gondot okoz, de azért ő az ász az osztályban, mindenki fél húsos, dagadt testétől. Állandóan engem piszkál, hogy mikor beszélek, az orrcimpáim mozognak, és nem a szám, olyan a hangom, mintha....inkább nem gondolok rá.

Sírva fakadok ismét, és már a reggelt a mosdóban kezdem. Úgy döntök, ma nem fogok létezni, s elképzelem, hogy nem vagyok ebben az osztályban, sőt, sehol nem vagyok. Egy hirtelen űrült csörömpölés riaszt meg. A csengő. Ez az egyetlen hang, ami megszabadít kínjaimtól, de egyben el is indítja azokat. A becsengetés a túlélésemet jelenti, mert legalább órán békén hagynak. A kicsengetés azonban a félelem hangja, mely végigjárja végtagjaimat és csak azt érzem, hogy zsibbadok, izzadok és kezdek reszketni. Nem merek felállni, újra és újra kinevetnek a lányok az osztályban az ósdi öltözetem miatt. Ülök, inkább ülök, és várom, hogy újra becsengessenek.

Ez a nap is olyan, mint a többi. A lányok mind ott vihorásznak körülöttem, és közben a fiúk felém dobznak egy uzsonnás papírt, egy üres flakont, kupakot, vagy bármit, ami a szemébe való. Én hallgatok, s mikor bejön az oszi, szégyellem magam, csendben összeszedem a szemetet magam körül. Félek megmondani, hogy nem én voltam.

Három óra. Végre mehetünk haza. A folyó mellett indulok haza, Brigi szalad utánam, hogy várjam meg. Arra tudom, nem jönnek Béciék soha, mert félnek a kutyáktól. Engem nem bántanak, sőt szeretem őket. A múltkor is hazavittem egyet, de apa kidobta, mert neki nem kell semmi állat. Elég volt, hogy anyám behozott a házába minden „állatot”, míg ő dolgozott. Ilyenkor, ha a szemébe nézek, gyűlöletet látok, mintha engem is utálna azért, amit anyám tett. Pedig alig néhány hetes voltam mikor elment. Egy hirtelen nyilallást érzek az oldalamban, 18, majd még egyet, 44, és a következőre már érzem, hogy zuhanok, 100, ordítják idegenül a fülünkbe. Kapaszkodok Brigibe, de nem tudom megtartani magam, csak zuhanok a mélybe, a semmibe.

Dalmadi Sándor – ASTROBOI

Uraký Noémi

Dokumentált csalódásaink

apád előtted nyúzza meg a kiskedvencedet
anyád vacsorát készít belőle
jól laksz
majd a szőrmét simogatva kérdezed
hová bújt a kisnyuszi
nincs még egy olyan bódítószer, mint a gyerekkor
amikor tudsz mindenről, de nem sejtess semmit
felőttem és nem tudok semmiről
...
én nem kellek egy fához ütközéshez sem
nem vagyok légsák, hogy védelmedben az orrodát törjem be
nem vagyok segélyhívás

bárcsak
az a fa lennék

Ványolos Noémi

A nonstop hibája

Tükörként áll előttem,
amit az ablakkeret festményként
zár négy oldala közé.
A kisáruház, ami tulajdonképpen
pont olyan, mint én.
Minden van benne, és csak
tőled függ, miért
adsz pénzt a kasszásnak.
Ha elégedett vásárló vagy,
újra és újra elveszed a bevásárlókosarat.
Ha nem, többé az ajtaját se
kéred arra, hogy megnyíljon előtted.
Kivéve akkor, ha már minden más zárva van.
Mert habár elégedetlen is vagy,
de erre az van kiírva: NONSTOP.

Simon Flóra Veronika

Kocsizás Újholdnál Athénban

Nézd, hogyan udvarol a Hold
Alatta Jupiter néma romja
Holtsápadtan utazó árva
Nézd, hogyan udvarol a Hold.
Teljes létem kialudt
Életművem darabokban
Anyagárú pigmentponyva kifeszítve múzeumban.
Teljes létem kialudt.
Jer velem a Nap útján
Kövesd a Fény és a Levegő táncát
Egymásba olvadó áriáját.
Jer velem a Nap útján.

Szilágyi Sarolta

Szélvihar

Tegnap este szélvihar volt.
Nem tudtál hazajutni.
Pedig otthon már nagyon várnak rád.
A szél elvitt mindent magával.
De téged odabent itt hagyott.
Hiába próbáltál vele menekülni,
esélyed sem volt.

Reggel már tisztán ellátni a hegyekig,
Kávéfőzés közben.
A szél elvitt mindent magával.
Üres a szoba.
Pedig te becsuktad az ajtót este.
Csak az a félig megrágott kifli maradt itt, amit a sörösdobozokon hagytál itt
még indulás előtt.
Végül te is elmenekültél a szél után.

Balázs Zsófia

Félig

Félig játszol, félig mégsem;
félig kéred ölelésem.

Félig meglátsz, félig elfutsz;
félig érzed ismét feldűlsz.

Félig sírok, félig megyek;
félig érzem szereteted.

Félig bántasz, félig ismersz;
félig engem bűnbe vihetsz.

Félig tudod, és félig én is;
félig élünk ezután is.

Félig adom, félig veszed;
félig várom szerelmedet.

Félig csókolsz, félig tartasz;
félig végül meggyilkolhatsz.

Galda Gábor Attila

Misell a konyhában sámlin ül

nem tudja hogy róla írok pedig rám lát a sámliról
dideregnek a spájzhideg befőttesüvegek
sakkmattot követelnek a padló csempéi
kérek Misell receptedet hadd olvassam
testeden megfelelő alapanyagok teremnek
gyűjts az edény alá fürödjünk meg benne
fedjük le a habokat ki ne fusson a tejidő
vagy inkább felraklak a polcra jövő évi befőttnek
vagy a bugyuta húslevesbe sóként pótollak

Bodnár Áron – Lejövőben

Rump Tímea

Tescovina határa

ad sinistram

Lidércek csókolgatják a füle tövét,
és egész testében megremeg.
Csikorgó fénnel töltődik a haj,
vörhenyes ikreket vonszol maga után.

Nem volt mindig ilyen hosszú.
Gyakran játszott a sziklák peremén,
kavicsból falakat rakott a mohába,
vörös hajszálak csurogtak, mint a rókaprém.

Dobokkal gagyarász a zuhatag fogságában
a két szutykos kisfiú.
Sebeket mar emberségükbe a por.
Hiúzik értelme villan homokszemeikbe.

Gyermekek szoptatta kölykét azon a hajnalon,
mikor a gubanc fészülhetetlen.
Vértócsa áztat minden nyoszolyát,
rossznyelvek köpnek vöröset, békát, kígyót.

Egyetlen férfi hallgat,
monoton takarítja fel a csendet.
Porolja polcokról a holdat,
vajúdó leánya mellett.

Magzatingbe csavart placenta
darabok úsznak a levegőben.
Elrongyolódott a vánkos,
kérgesbe ragadt a tisztaság.

Vödörben gőzölgő víz
éget le mezsgyét.
Szálakba csomózott tettek
zugaiba rakódó következményt.

Alma ha lehull a lombról
kopik arcról a képzelet.
Araszolt a kúthoz pólyált karokkal,
vitte felé a szűk anyag.

Fésűt lelt kávéjában akadt
a sörtés indulat.
Hajfonat kaparta tekerte
rőt karvaly bordáit.

Hitte magát szűzen a föld felett,
de apák tiltása hordozott ősi lázakat.
A pataknál karcolt a szakáll,
ajka a vízben szaggatta nővé.

Nem volt ott semmi.
Kenyér, határ, vagy feltámadás.
Tollas csőrükben hordták csak
vörösbecs színei a pogány zsoltárt.

Kovács Újszászy Péter

Egy vándorcirkusz érkezése

Motorzúgásra ébred a reggel.
Félálomban hal meg a fű,
teherautók padlózatán lovak fűjtatnak.
Nyerítésük fehér ballada.
A nagymacskák hallgatagok.
Pumaléptek alá bizonytalanság lopózik,
megállás nélkül köröznek a tigrisek.
Az uszkárfalka hangját eltompítja a szélvédő,
húgyhólyagjuk feszít az út után.
Sarokból sarokba ugrik a cerkóf,
a kakaduk kirepülnek a fényre.
A pézsmakacsák legnépőbbak minden állat között,
a kecskék mellett találhatnak helyet.
Bámészkodnak a lámák és tevék,
tekintetükhöz láncolták a közönyt.
Az utánfutóban felsírnak a disznók.
A munkások szegeket ütnek a talajba,
az oszlopokra ráfeszül a ponyva,
beültetik a reflektorokat.
Világító magzatok a sátor méhében.

Kovács Péter Zoltán

Fény

Ahogy nézel rám azután, hogy kimondtam:
Szeretném kivájni mindkét szemem,
Hiszen akkor soha
Többé nem látnám azt,
Hogy soha sincsen egészen sötét.

(A fülekre ugyanúgy igaz ez, csak azokra
Nincs ilyen szép, magyarázatra nem szoruló
Szoruló
Szoruló
Köz
Hej
Hogy szemet kivájni
Fület mit csinálni?
Le sem tudom írni, ha más
Le sem tudja írni)

Ne értsd félre, az Istenért
Nem arra gondolok, hogy az utcáról éjjel is beszűrődő fénysugarak
És nem arra, hogy fény
Zaj
Füst
Gáz
Kosz
Már ugyanaz
Nem, hanem a szemhéjad idegrostnál vékonyabb falára,
Ez átsüt amazon
És barázdákat vág éjjel tudatlan csapsejtek között
Éjjel is látsz, és nehogy félreérts, hall(o)d
Nem álom
Nem valamiféle tudatalatti
Nem agyrémek játéka, ami odavág
Ezt akkor látod, amikor összeérnek a szemhéjaid,
Sárga
Mögötte latin zene szól
És nem érted, mi köze ennek hozzád
De látod
Szem le
Villany le
Test le
Fény
Fel.

Szócs-Nagy Tímea

plasztik passzus

nem tudta senki, mifélek lakják,
idomtalan falait
használt óvszerek ékesítik,
a kerítések húszperces,
nyálas, harapdált szívószálak,
temporális szerelemre
emlékeztetve.
az egyhasználatú korlátok
óvnak a zuhanástól,
az utcák szelektív macskái
műanyag egereket
hányanak,
a szemetek képeket mutogatnak
egymásnak.

valaki azt mondja:
elég!
és elégett.
lehet, öngyújtós?

mű anyag itt minden, látni kell.
egy palack eldobásával átléphetsz
a határán.
ki fog majd sírni
a halálán?

Bertalan Tímea-Magdolna

Creatio ex nihilo

Amikor véged lett,
akkor lettél te is végérvényes:
végleg bennem rekedt tudathasadás,
reszketés az ujjaimban,
a nyelvem alatt feloldódó szorongás.
Tüzet raktam minden ruhadarabból,
amit valaha levettél rólam,
körülötte melegszen az összes kitalált fóbiámmal,
amikről azt hazudom, hogy te okoztad őket.
Néha azt képzelem,
hogy Isten engem nem is a semmiből teremtett,
hanem akkor talált ki, amikor meglátta
azt a félmondatot, ami születésed óta
ott lóg a szád szélén, amikor
eltorzul az arcod a sírástól.
Az a félmondat arra predesztinált,
hogy én legyek az, akinek majd kimondják.
Így lettem egy istenítéleted tárgya,
a példabeszéded az elengedésről.

Ezt a verset arra a blokkra írtam,
amit egy üveg félédes rozéra kaptam
egy benzinkútnál a határ közelében.
Kerestem az üveg alján Istent
de nem volt ott,
úgyhogy csak simán berúgtam,
majd belevéstem a nevedet
a benzinkúti mosdó csempéjébe,
és elhittem mindenkivel,
hogy ez a piszkozat, amiből
teremteni fogok.
Nem téged. Istent.
A benned lévő semmiből.

Bod Réka-Barbara

te

nyárutón fogant
párkák kötöttek bogot
déenesedre
hogy sejtedbe fojtsd
indulatodat hogy élj
gordiasz meghalt
két fonalvéggel
zavarta fejedben szét
labirintusod
ariadnéval
oldani, vágni a húrt
gráfokat fércelt
magára a tér-
idő termi a mézet
méhek nincsenek
asszonyt avatnak
viaszszárnyuk a napban
rozsdát permetez
összevissza hat
lábuk mágneses mezőn
port kavár, színt vall
éljen a király
hatszög-matematikán
ontod nyárelőd

Kovács Gabriella

Apám ritkán, de szeret

Két bezárt égöv a szemed,
és a színét sem látom soha,
mert cigizel, és a sűrű konyha
szűkén a tüdőd kitölti
minden tered és időd.
És különben ennyi.
Ennyit láthatok belőled,
Te szent és kopasz dolog.
De néha, hallgatom,
ahogyan magadban beszélsz,
tanulom, hogyan káromolsz, remélsz.
De van, nem veszek észre,
ülsz, mint konyhabútorok része,
melyekben se hit, se hanyatló inger.
Könyvet olvasol, a címe „Hitler”.
És mégis, büdös részegen,
mikor kiválsz a bútor éleken
és meggyűlsz mellém,
mint bénában a mozdulat,
hogy szótlán kinyilatkoztasd,
az édesapám vagy,
megszeretlek. Mindenkinél jobban.
És ölelnélek, és ölelnél
ebben a kettőzött titokban. De nem.
Mert ilyen a szíved, hideg és meleg,
mint az Istené, ritkán, de szeret.

Mizsák Gergő – PERFORMATÍV PORTRÉ

**A Kortárs Hangon '20 pályázati fölhívásunkra
4 ország 12 egyetemi intézményéből
73 hallgató küldött pályázatot:**

Babes-Bolyai Tudomány Egyetem Kolozsvári Kar

Babes-Bolyai Tudomány Egyetem Marosvásárhelyi Kar

Eszterházy Károly Egyetem, Eger

Konstantin Filozófus Egyetem Nyitra

Magyar Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetem, Marosvásárhely

Miskolci Egyetem

Nyíregyházi Egyetem

Partiumi Keresztény Egyetem, Nagyvárad,

II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola, Beregszász

Sapientia Erdélyi Magyar Tudomány Egyetem Marosvásárhelyi Kar

Sapientia Erdélyi Magyar Tudomány Egyetem Csíkszeredai Kar

Selye János Egyetem, Komárom

KORTÁRS HANGON '20

NEMZETKÖZI IRODALMI PÁLYÁZAT

DÍJAZOTTJAI

I. DÍJAS

Kovács Gabriella, Sapientia EMTE, Csíkszereda
Rump Tímea, Eszterházy Károly Egyetem, Eger

II. DÍJAS

Dobosy Tímea, Eszterházy Károly Egyetem, Eger
Kulcsár Edmond-Mihai, Partiumi Keresztény Egyetem
Covaciu Norbert, Partiumi Keresztény Egyetem

III. DÍJAS

Bertalan Tímea- Magdolna, Babes-Bolyai Tudományegyetem
Galda Gábor Attila, Eszterházy Károly Egyetem, Eger
Kovács Újszászy Péter, Babes-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár
Csató Anita, Eszterházy Károly Egyetem, Eger

KÜLÖNDÍJAS

Baliga Béla, Sapientia EMTE, Csíkszereda
Bod Réka Barbara, Magyar Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetem, Marosvásárhely
Ollé Tamás, Selye János Egyetem, Komárom
Uraky Noémi, Miskolci Egyetem

MAGYAR ÍRÓSZÖVETSÉG DÍJA: Meghívás a Tokaji Írótáborba, 2020. augusztus 13-16.

Kovács Gabriella, Sapientia EMTE, Csíkszeredai Kar
Kulcsár Edmond-Mihai, Partiumi Keresztény Egyetem, Nagyvárád

ERDÉLYI MAGYAR ÍRÓK LIGÁJA DÍJA: Meghívás az EMIL Írótáborába, 2020. szeptember 10-14. Sztána

Rump Tímea, Eszterházy Károly Egyetem, Eger
Ollé Tamás, Selye János Egyetem, Komárom

ESZTERHÁZY KÁROLY EGYETEM REKTORI DÍJA

Rump Tímea, Eszterházy Károly Egyetem, Eger

MISKOLCI EGYETEM REKTORI DÍJA

Uraky Noémi, Miskolci Egyetem

PARTIUMI KERESZTÉNY EGYETEM REKTORI DÍJA

Kulcsár Edmond-Mihai, Partiumi Keresztény Egyetem, Nagyvárád

TÁMOGATÓ IRODALMI, MŰVÉSZETI LAPOK DÍJAZOTTJAI, MEGJELENÉSI LEHETŐSÉGEK

KORTÁRS HANGON Nemzetközi Irodalmi Pályázatunk 16 éves történetében legtehetségesebb hallgatónk már ötödször kapnak lehetőséget rangos megmérettetésre. Megkerestünk hat jelentős irodalmi, művészeti lapot, akik készsággel biztosítottak szakmai támogatásukról, s felajánlottak egy Lapdíjat, és megjelenési lehetőséget biztosítottak lapjukban általuk kiválasztott tehetségeknek. Hozzájuk csatlakozott négyéve az Erdélyi Magyar Írók Ligája és idén először a Magyar Írók Szövetsége egy-egy különdíjjal.

IRODALMI SZEMLE, Pozsony

Lapdíjasa közlési lehetőséggel: Kovács Újszászi Péter, Babes-Bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár Egy vándorcirkusz érkezése c. verséért.

A folyóirat megjelenési lehetőséget ajánl:

Nánia Csilla, Magyar Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetem, Marosvásárhely

VÁRAD Irodalmi, Művészeti lap, Nagyvárad

Lapdíjasa közlési lehetőséggel: Prózai műfajban: Covaciu Norbert, Partiumi Keresztény Egyetem, Nagyvárad, Hideg és Tetoválás c. írásaiért, **vers műfajban: Uraky Noémi,** Miskolci Egyetem, Felíratos hallgatás és Dokumentált Csalódásaink c. verseivel.

A folyóirat az alábbi pályázóknak ajánl megjelenési lehetőséget:

Szabó Katalin, II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola, Beregszász, Csató Anita, Rump Tímea, Galda Gábor, Eszterházy Károly Egyetem, Eger, Kulcsár Edmond-Mihai, Partiumi Keresztény Egyetem, Nagyvárad, Hubai Gábor, Miskolci Egyetem és Kopacz Tímea, Babes-bolyai Tudományegyetem.

HELIKON Irodalmi Folyóirat, Kolozsvár

Lapdíjasa közlési lehetőséggel: Bertalan Tímea-Magdolna, Babes-Bolyai Tudományegyetem, Creatio ex nihilo és Tárgyasított gesztusok c. verseivel.

A folyóirat az alábbi pályázóknak ajánl megjelenési lehetőséget: Irlanda Kritóf, Miskolci Egyetem és Szallós Kis Csaba, Babes-Bolyai Tudományegyetem.

A VÖRÖS POSTAKOCSI Irodalmi, művészeti, kritikai folyóirat, Nyíregyháza

Lapdíjasa közlési lehetőséggel: Szallós Kis Csaba, Babes-Bolyai Tudományegyetem, pacsirtadal és torkomban gombóc, nyelvem a préri c. verseiért.

A folyóirat az alábbi pályázóknak ajánl megjelenési lehetőséget: Hubai Gábor Miskolci Egyetem, Kopacz Tímea és Kovács Péter Zoltán Babes Bolyai Tudományegyetem.

AGRIA Irodalmi, Művészeti és Kritikai Folyóirat, Eger

Lapdíjasa közlési lehetőséggel: **Ollé Tamás**, Selye János Egyetem, Komárom, az élni és az 1923 című írásáért.

A folyóirat az alábbi pályázóknak ajánl megjelenési lehetőséget:

Rump Tímea, Eszterházy Károly Egyetem, Eger, Kovács Gabriella, Sapientia EMTE, Csíkszeredai Kar, Baliga Béla, Sapientia EMTE, Csíkszeredai Kar, Fülöp Beáta, Babes-Bolyai Tudományegyetem Marosvásárhely, Csató Anita Eszterházy Károly Egyetem, Eger, Bóna Friderika, Konstantin Filozófus Egyetem, Nyitra, Aux Eliza, Eszterházy Károly Egyetem, Eger, Nania Csilla, Magyar Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetem, Marosvásárhely, Moldován Alexandra, II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola, Beregszász, Kopacz Tímea, Babes-bolyai Tudományegyetem, Kolozsvár, Balogh Klaudia, II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola, Beregszász, Balassa Olívia, Eszterházy Károly Egyetem, Eger, Hubai Gábor, Miskolci Egyetem, Vanyó Írisz, Miskolci Egyetem.

AZ ELŐRETOLT HELYŐRSÉG irodalmi – kulturális melléklet

Lapdíjasa, közlési lehetőséggel: Rump Tímea, Eszterházy Károly Egyetem, Eger

Eszterházy Károly Egyetem Líceumi Paletta közéleti, kulturális és tudományos magazinja lapdíjasa

közlési lehetőséggel: Dobosy Tímea és Galda Gábor Attila, Eszterházy Károly Egyetem

Miskolci Egyetem MEGAZIN közéleti és hallgatói magazinja lapdíjasa

közlési lehetőséggel: Irlanda Kristóf, Miskolci Egyetem

Partiumi Keresztény Egyetem „Acta Universitatis Christianae Partiensis” tudományos periodika lapdíjasa

Covaciu Norbert, Partiumi Keresztény Egyetem, Nagyvárad

A JELENLEGI KÖTETBEN SZEREPLŐK EREDMÉNYEI A KORÁBBI PÁLYÁZATAINKON

Bod Réka-Barbara, Magyar Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetem, Marosvásárhely

Külön díj: 2019.

Csató Anita, Eszterházy Károly Egyetem, Eger

Külön díj: 2017. 2018.

I. díjas és az Agria Irodalmi, Művészeti, Kritikai folyóirat lapdíjasa 2019

Galda Gábor Attila, Eszterházy Károly Egyetem

Eszterházy Károly Egyetem rektori különdíjasa 2018,

II. díjas 2019.

Hubai Gábor, Miskolci Egyetem

II. díj: 2018. Várad folyóirat Lapdíja: 2018.

II. díj, a Miskolci Egyetem rektori különdíjasa 2019.

Irlanda Kristóf, Miskolci Egyetem

III. díj: 2019

Kovács Újszászy Péter, Babes-Bolyai Tudomány Egyetem, Kolozsvár

II. díj: 2017. és 2019.

Moldován Alexandra, II.Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola, Beregszász

Küöldíj: 2019

Nánia Csilla, Magyar Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetem, Marosvásárhely

Küöldíj: 2019.

Rump Tímea, Eszterházy Károly Egyetem, Eger

II. díj: 2017. Küöldíj: 2018. Líceumi Paletta Lapdíja: 2018.

Uraky Noémi, Miskolci Egyetem

Várad folyóirat lapdíja: 2019.

Tartalomjegyzék

Ápolni – vagy olvasni..Szerkesztői előszó.....	5
Padányi Barbara – PÁRIZS	7
Baliga Béla: Holló a hollónak.....	9
Simon Flóra Veronika: Horror vacui.....	10
Nánia Csilla: egyetlen kérdés csupán.....	11
Rump Tímea: Kiömlött hold	12
Szallós Kis Csaba: pacsirtadal	13
Hubai Gábor: Oktogon.....	14
Irlanda Kristóf: BUNKER	15
Ollé Tamás: élni	16
Kovács Újszászy Péter: Az orangután.....	17
Sztojka Melissza – MÚLT	19
Covaciu Norbert: Tetoválás	21
Kopacz Tímea: Rynek Główny.....	22
Laczkó Emőke: Orgonahullás	24
Vad-Magyar Renáta-Henrietta: Valósággrágta lét	27
Bihar Anett– HALDOKLÓ IGAZSÁG.....	29
Baliga Béla: Silentio	31
Mulyad Szilvia Vivien: Nemzeti ék	32
Kovács Ádám Máté: Rendhagyó környezetismeret óra.....	33
Kulcsár Edmond-Mihai: Epitáfium	35
Bod Réka-Barbara: parancsai.m.....	36
Dobosy Tímea: mellkastély	37
Török Boglárka– LIKEHUNTER	39
Lázár Richárd: Egy kislány három karácsonya.....	41
Boka Henrietta: A vezérgally.....	43
Técsi Boglárka – A SZEM TÖRTÉNETE.....	45
Aux Eliza: Csend és hó.....	47
Prem Mónika: Győzelem?	49
Kovács Réka Dóra – ÉHSÉG	51
Galda Gábor Attila: farkasszem.....	53
Moldován Alexandra: Ragasztó	54
Bertalan Tímea Magdolna: Tárgyasított gesztusok.....	55
Mulyad Szilvia Vivien: A sírásó rémálma.....	56
Hubai Gábor: Az ötödik évszak.....	57
Kopacz Tímea: Ö-k(ö)rök	58
Szócs-Nagy Tímea: 35%-os Jägermeister.....	59
Szallós Kis Csaba: torkomban gombóc, nyelvem a préri	60

Kovács Gabriella: Actus tragicus.....	61
Csató Anita: Gyázmunka	62
Kovács Ádám Máté: Egy csésze kávé.....	63
Elekes Pál – ÖNARCKÉP.....	65
Kulcsár Edmond-Mihai: Közvetlen.....	67
Moldován Alexandra: Kifogások.....	68
Ollé Tamás: 1923.....	69
Csató Anita: Merülés	70
Dobosy Tímea: kiazmus	71
Uraky Noémi: Felíratos hallgatás.....	72
Csobády Csilla: Égő vízcseppek.....	73
Kovács Péter Zoltán: Pontosan	74
Irlanda Kristóf: kulcs.....	75
Mercz Mónika: Igazság.....	76
Vad-Magyar Renáta-Henrietta: Egyszerhasználatos gondolatok	77
Nánia Csilla: fényinger.....	78
Döme Melinda – EGYEDÜL.....	79
Papp Zoltán: dona nobis pacem	81
Covaciu Norbert: Hideg	84
Csiby-Gindele Botond – INVÁZIÓ	87
Aux Eliza: Tízíg számolok	89
Prem Mónika: Zuhanás	91
Dalmadi Sándor – ASTROBOI	93
Uraky Noémi: Dokumentált csalódásaink.....	95
Ványolos Noémi: A nonstop hibája	96
Simon Flóra Veronika: Kocsizás Újholdnál Athénban	97
Szilágyi Sarolta: Szélvihar.....	98
Balázs Zsófia: Félig.....	99
Galda Gábor Attila: Misell a konyhában sámlin ül	100
Bodnár Áron – Lejövőben	101
Rump Tímea: Tescovina határa.....	103
Kovács Újszászy Péter.....	105
Egy vándorcirkusz érkezése.....	105
Kovács Péter Zoltán: Fény.....	106
Szőcs-Nagy Tímea: pasztik passzus.....	107
Bertalan Tímea-Magdolna	108
Creatio ex nihilo	108
Bod Réka-Barbara: te	109
Kovács Gabriella: Apám ritkán, de szeret.....	110
Mizsák Gergő – PERFORMATÍV PORTRÉ	111

Kortárs Hangon

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS 2020

NEMZETKÖZI IRODALMI PÁLYÁZAT

Nemzetközi Irodalmi Pályázatunk vers- és kispróza műfajban kínál lehetőséget tehetséges hallgatóinknak. Célkitűzésünk, hogy a Kárpát-medencében magyar nyelven tanuló hallgatóinknak anyanyelvpoló tehetség-gondozó fórumot biztosítsunk!

MAGYAR ÍRÓSZÖVETSÉG DÍJA:
Térítésmentes részvételi lehetőség
2 fő részére a Tokaji Írtatórban

ERDÉLYI MAGYAR ÍRÓK LIGÁJA DÍJA:
Térítésmentes részvételi lehetőség
2 fő részére az EMIL írtatórban.

LEHETŐSÉGEK:

Zsűri értékelés alapján megjelenés a Költészetnapon válogatott kötetben.

Lapdíj, megjelenés rangos irodalmi lapokban:

Pozsony: *Irodalmi Szemle*, Nagyvárad: *Várad*, Kolozsvár: *Helikon*, Nyíregyháza: *A Vörös Postakocsi*, Eger: *Agria*, *Előretolt helyőrség* – Irodalmi-Kulturális Melléklet

Kortárs Hangon Kreatív Írásművészeti Műhely: Fiatal költők, lapszerkesztők segítségével, gyakorlati munkára épülő tematikával egyénre szabott írói, költői feladatokkal írástechnikai szakmai ismeretek elmélyítése, megjelenési lehetőségek feltételei.

A pályázat beérkezési határideje:
2020. február 6.

Eredményhirdető Gála és Kortárs Hangon Kreatív Írásművészeti Műhely a Partiumi Keresztény Egyetem 10 éves Nyelv és Irodalomtudományi Tanszék szervezésében:

Gála: 2020. április 23-án, PKE Anfitéatrumban

Műhely: április 23-26. Kémer, Szilágyság, Kemsilvanum Panzió

VÁRJUK A TEHETSÉGES HALLGATÓKAT!

PÁLYÁZATI FELTÉTELEK:

Érvényes hallgatói jogviszony!

Pályázni kizárólag első közlésre szánt írással lehet!

A pályázó hozzájárul, hogy beválogatás esetén műve(i) megjelenjenek a Kortárs Hangon '20 válogatott költészetnapon kötet nyomdai kiadásában, illetve szabad hozzáféréssel feltöltésre kerüljenek az Eszterházy Károly Egyetem repozitóriumba. A nyomtatott kötetet minden pályázó és egyeteme megkapja.

Pályázni maximum két alkotással, művenként 2 oldal terjedelemben lehet. E-mail: kortarshangon@uni-eszterhazy.hu

Pályázatunk meghívásos: Beregszász, Csíkszereda, Eger, Gyöngyös, Jászberény, Kolozsvár, Komárom, Marosvásárhely, Miskolc, Nagyvárad, Nyitra, Nyíregyháza, Sárospatak, Szatmárnémeti, Ungvár egyetemén magyar nyelven tanuló hallgatók részére szól.

SZÉCHENYI 2020

MAGYARORSZÁG
KORMÁNYA

Európai Unió
Európai Szociális
Alap

BEFETTES A JÖVŐBE

EFOP -3.4.3-16-2016-00010 Az Eszterházy Károly Egyetem fejlesztése a felsőfokú oktatás minőségének és hozzáférhetőségének együttes javítása érdekében.

KORTÁRS HANGON 2020

Miközben sétálok haza
Megítél emberek hada...
(Baliga Béla, Sapientia EMTE)

reméled, míg megváltást kívánva,
az Oktogonnál, a megállóban állva,
a halált várod. Vagy egy villamost.
(Hubai Gábor, Miskolci Egyetem)

A tanulság ma könnyű: élvezd ki,
fordítsd ki vagy dobd el,
Mondd azt hiába.
Hisz az ember mindig beleesik:
ugyanabba a hibába.
(Mulyad Szilvia Vivien,
Eszterházy Károly Egyetem,)

kérdezd meg a dinoszauruszokat,
milyen színűek a levelek ott
ahol elmúlik a világ
(Nánia Csilla, Magyar Orvosi
és Gyógyszerészeti Egyetem)